

SĖKLA NĖRA PAVELDĖTOJA

KARTU SU LUKŠTU

 Likime stovėti minutėlei, maldai. Palenkime savo galvas.

² Brangus Dieve, mes manome, kad tai didžiulė privilegija, ši vakarą būti čia, turint šią galimybę, pristatyti gyvąjį Kristų mirštančiam pasauliui ir mirštančiai kartai.

³ Mes prašome, Viešpatie, kad Tu pateptum mūsų žodžius ir mūsų pastangas, kad jie negrižtų pas Tave tušti, bet įvykdytų tai, kam jie yra skirti.

⁴ Padėk kiekvienam vyrui, moteriai, vaikinui ar merginai, esantiems čia ši vakarą, kurie turi poreikių. Ir, Tėve, mes žinome, kad mes visi turime poreikių. Ir kai ši vakarą mes išeisime, te savo širdyse mes jausimės panašiai kaip tie, kurie ėjo iš Emauso, po to . . . buvo liudininkais Kristaus prisikėlimo, sakydami: „Argi mūsų širdys nedegė mumyse, kai Jis kelyje kalbėjo su mums?“ Suteik tai, Viešpatie.

⁵ Išgydyk ligonius ir esančius kančiose. Te ši vakarą po tarnavimo mūsų tarpe neliks nė vieno paliegusio. Ir virš visko, te neliks nė vieno netikinčio, Viešpatie. Te jie visi patiki amžinuoju Gyvenimu, nes šiuo tikslu mes čia ir susirinkome.

⁶ Mes prašome šių palaiminimų Dievo Karalystės garbei, Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus Vardu. Amen.

Galite sėstis.

⁷ Gera ši vakarą vėl sugrįžti čia. Ir aš matau, kad mes turime keletą stovinių, ir, aš manau, kad telefonai dabar yra pajungti daugelyje įvairių šalies miestų; San Franciske, Tusone, rytuose. Ir mes per telefoną siunčiame jiems linkėjimus. Ši vakarą mes esame čia, auditorijoje. Ir pagrindinė auditorija yra pilnutėlė, pilna visur praėjimuose; ir aplink sienas stoviniuoja žmonės. Ir mes suprantame tai, ir rytoj vakare mes bandysime atverti kitą pusę čia, į sporto salę, ir padidinti auditoriją, kuri sutalpintų gal dar porą tūkstančių žmonių. Taigi mes tikimės to, rytoj vakare. Jeigu ji užpildyta ši vakarą, pirmąjį vakarą, na, mes tikime, kad rytoj vakare bus dar daugiau. Ir aš matau, kad jie ši vakarą taip pat pastatė papildomų kėdžių ir visa kita.

⁸ Mes esame dideliame laukime; pirma, Viešpaties Jėzaus atėjimo; antra, išgelbėjimo . . . prarastų sielų, kurios priimtų Jį ši vakarą ir būtų pasiruošusios Jo Atėjimui, kai Jis pasirodys.

⁹ Aš ypatingai noriu pasveikinti ir priimti visus šiuos puikius vyrus, esančius ant pakyls, kurie, kaip aš suprantu, daugelis iš

jų yra tarnautojai. Ant pakylės sėdi pora šimtų ar daugiau, ir mes tikrai esame dėkingi, kad jie yra čia.

¹⁰ Kreipiuosi į visus žmonės, kad ir kur jūs būtumėte, įvairiose šalies dalyse. . . Ir, kaip suprantu, kai kurie iš čia esančių, atvyko iš užjūrio, iš užsienio. Taigi mes dėkojame, kad jūs esate čia, galėdami kartu su mumis pasidžiaugti šiuo bendravimu, kurį Dievas suteiks mums šio susirinkimo metu, ko mes labai laukiame.

¹¹ Atrodo, kad nuo to laiko, kai aš galvojau sugrįžti kelioms dienoms į šiuos susirinkimus, mano širdis buvo keistai sunerimusi, su didžia nuojauta, jog kažkas tuoj įvyks. Aš tiesiog nežinau, kas tai yra, bet aš tikiuosi, kad tai yra didis Dievo apreiškimas, kuris mus paruoš ir padarys mus geresniais Jo Karalystės piliečiais, kol mes vaikstome šiame tamsiame nuodėmės ir netikėjimo pasaulyje.

¹² Šis žemės lopinėlis, pati ši vieta, man daug ką reiškia. Nuo tada, kai aš sužinojau, jog jie pastatė šią mokyklos salę čia, aš norėjau šioje vietoje turėti tarnavimą. Aš esu labai dėkingas mokyklos tarybai ir tiems, kurie maloniai leido mums ją turėti.

Tai buvo kažkur maždaug šioje vietoje, kur ši vakarą stovi šis pastatas, maždaug prieš trisdešimt metų įvyko didis įvykis, tiesiog tame pačiame žemės plote. Tuo metu tai buvo tik viksvų laukas. Aš gyvenau mažame namelyje, esančiame visai čia pat, maždaug už dviejų šimtų metrų. Tomis dienomis aš buvau labai susirūpinęs dėl tėvo ir motinos išgelbėjimo. Kurie abu ši vakarą jau yra išėję. Ir ypač tą dieną, aš buvau susirūpinęs dėl savo tėvo. Prisimenu, aš miegojau verandoje. Buvo šilta, vasara.

¹³ Tai parašyta, aš manau, nedidelėje knygelėje, pavadintoje „*Jėzus Kristus Tas Pats Vakar; Šiandien Ir Per Amžius*“, ar tai buvo knygelėje, pavadintoje „*Aš Nebuvau Nepaklusnus Dangaus Regėjimui*“.

¹⁴ Ir gulėdamas verandoje, aš staiga pabudau, ir mano širdį prislėgė našta dėl mano tėvo. Kadangi, daugelis iš jūsų čia, miesto žmonių, pažinojote mano tėvą. Aš manau, kad jis buvo puikus žmogus, nors ir buvo nusidėjėlis. Ir, bet jis turėjo blogą įprotį, kur, per visą laiką, aš stengiausi su tuo kovoti visomis savo jėgomis - tai girtuokliavimas. Ir tą vakarą jis gėrė. Ir aš pabudau su didele našta savo širdyje dėl jo. Ir tiesiog su savo pižama, užsimoviau kelnes, pižamos marškinius palikau ant savęs; aš nuėjau per tą viksvų lauką, maždaug ten, kur dabar stovi šis pastatas, ir atsiklaupiau pasimelsti už savo tėvą.

¹⁵ Ir kol aš meldžiausi ir prašiau Dievo, kad jį išgelbėtų, ir neleistų jam mirti nusidėjėliu, kadangi aš mylėjau jį; ir kol meldžiausi, aš pakėliau akis ir pažvelgiau į rytus nuo čia, ir ten išvydau regėjimą. Ir stovėjo tiesiai virš manęs, daugelis iš jūsų žino tą regėjimą, buvo Viešpats Jėzus.

16 Taigi, aš nesu imlus iliuzijoms, kiek aš žinau. Bet regėjimai yra realūs. Ir ten stovėjo Viešpats Jėzus, pirmą kartą aš Jį pamačiau tokios rūšies regėjime. Jis buvo maždaug, o, turbūt dešimt pėdų virš mano galvos, stovėjo aukštai ore, viena koja buvo pasiruošęs žengti. Jis buvo apsirengęs baltu drabužiu, papuoštu kutais šonuose. Jo plaukai siekė pečius. Jis atrodė maždaug kaip Vyras, turintis, maždaug tiek, kiek sakoma Biblijoje, kad Jam buvo maždaug trisdešimt. Bet, neaukštas, lieso kūno sudėjimo Vaikinas, labai smulkus, atrodė, kad Jis sveria nedaugiau nei šimta trisdešimt svarų.

17 Aš pažvelgiau ir pamaniau, kad čia kažkas, kad aš galbūt klystu. Taigi aš—aš pasitrynčiau akis ir—ir vėl pažvelgiau aukštyn. Ir Jis stovėjo tarsi šonu, tarsi Jo veido profiliu. Ir Jo veido išraiška, kurią aš visada matydavau regėjimuose, buvo kaip Hofmano trisdešimtmečio Kristaus galva. Dėl šios priežasties aš turiu tai savo namuose, ant mano literatūros, kur aš galiu tai padėti, nes būtent taip Jis ir atrodė, panašiau į tai. Tikrai, Jis atrodė smulkesnis.

18 Ir kai aš žvelgiau aukštyn į Jį, aš pagalvoju: „Tikrai aš žvelgiu ne į mano Viešpatį, stovintį ten“. Ir aš buvau tarsi, sakyčiau, *tokioje* padėtyje, ir galbūt tiesiai *čia*, kur dabar yra sakykla. Kažkur, tai buvo visai netoli, tarp, spindulio plote nuo tos vietos, kur aš stoviu, geriausiai, ką aš galėčiau išmatuoti, kažkur čia, šiame rajone, keturiasdešimties ar penkiasdešimties jardų apskritimu.

19 Ir aš pažvelgiau aukštyn, ir Jis stovėjo ten. Ir aš įsikandau sau į pirštą, norėdamas įsitikinti, ar aš nesapnuoju. Jūs žinote, kaip jūs... Tiesiog atrodo, kad taip negali būti. Ir tuomet aš dar buvau jaunas Viešpatyje, buvau pamokslavęs tik apie šešis mėnesius. Aš įsikandau sau į pirštą. Aš paemiau viksvos stiebelį ir perlaužiau jį. Ir daugelis iš jūsų, kurie gyvenate kaime, žinote, kaip atrodo tas mažas viksvos stiebelis, lyg dantų krapštukas. Aš pradėjau jį kramtyti. Ir tariau: „To—to negali būti. Aš sapnuoju. Ten mano namai. Ten yra tėvas, motina ir vaikai. Ten yra seno mūrinio namo tvenkinys, kuris buvo ten apačioje, kur aš medžiojau antis, tik maždaug už kokių dviejų šimtų jardų. Ir štai aš stoviu čia laukuose; taip turėtų būti“.

20 Aš spyriau į žemę, šiek tiek patrypčiojau kojomis ir papurčiau savo galvą, ir—ir pagražiau rankomis, vėl pažvelgiau aukštyn; pažvelgiau tolyn, vėl pažvelgiau, ir Jis stovėjo ten. Pradėjo pūsti vėjas, ir aš mačiau, kaip siūbuoja viksvų šluotelės. Ir kai jis pradėjo pūsti, Jo drabužiai pleveno pavėjui. Kaip ir drabužiai, kabantys ant virvės, jie ėmė plevėsuoti. Jis stovėjo ten. Aš pažvelgiau į tai.

21 Ir aš pagalvoju: „Jeigu tik aš galėčiau pažvelgti į Jo veidą!“ Ir Jis žvelgė į rytus, tiesiai štai *ten*. Jis žvelgė, įsitempęs. Ir aš paėjau žingsneliu į šalį, kad galėčiau iš arčiau pažvelgti į Jo

veidą. Ir vis tiek negalėjau Jo gerai išžiūrėti. Jis laikė rankas priešais Save, greičiau pasislėpęs nuo ten, kur aš stovėjau.

²² Aš vėl pajudėjau. Ir aš atsikosėjau, kažką panašaus: „h-am“, norėdamas pažiūrėti, ar aš galėsiu atkreipti Jo dėmesį. Bet Jis nė nepajudėjo.

²³ Tuomet aš pagalvojau: „Galbūt aš pašauksiu Jį“. Kai aš pasakiau: „Jėzau“, Jis pasuko galvą. Ir kai Jis pažvelgė į mane, Jis tiesiog iškėlė rankas. Tai viskas, ką aš prisimenu. Nes, buvo jau beveik šviesu, aš gulėjau ten, kažkur laukuose, kur dabar yra ši vieta; mano pažamos marškinėliai buvo visi šlapi nuo ašarų, kai aš verkiau. Ir aš buvau praradęs sąmonę.

Jo veidas turi bruožus, kurių joks dailininkas negalėtų— negalėtų nupiešti ar nutapyti. Jie negalėtų to padaryti. Jis tuomet atrodė kaip Žmogus, jeigu jūs pažvelgtumėte į Jį, Jis norėjo verkti su užuojauta ir pagarba, su pagarbumu; ir vis dėlto turėjo pakankamai jėgos, kad, jei prabiltų, tai apverstų pasaulį. Ir bruožų niekada negalėjo atvaizduoti joks dailininkas.

²⁴ Ir iki šios dienos aš niekada nežinojau, ką tai reiškia. Bet štai ši vakarą, po trisdešimties metų, stoviu auditorijoje, kuri dabar yra pašvęsta Visagalio Dievo tarnavimui. Ir aš, tik eilinis narys, iš tikrųjų tik vietinis vyresnysis, čia baptistų bažnyčioje, kurios pastoriumi tuo metu buvo Rojus Davis. Ir dabar aš stoviu čia, kur pilna žmonių, tiesiog ant tos pačios žemės, su . . . į mano rankas patikėti, kaip aš manau, išpirktieji Paties Jėzaus Kristaus Krauju, kad atneščiau šią keturių dienų Viešpaties Žinią.

²⁵ Praėjus vos šešioms mėnesiams po to, čia, prie upės, aš turėjau savo pirmąjį krikštą, kai Šviesa nusileido tiesiai čia, prie Spring gatvės. Daugelis iš jūsų galbūt norėsite nueiti ir pažiūrėti į tai, prie vandens Spring gatvėje, prie pat upės kranto. Ten kur Viešpaties Angelas pirmą kartą pasirodė viešai, vieną popietę, antrą valandą. Iš ten pasigirdo Balsas, kuris tarė: „Kaip Jonas Krikštytojas buvo siustas paskelbti pirmojo Kristaus atėjimo, taip tavo Žinia paskelbs antrąjį Atėjimą“.

²⁶ Jau praėjo trisdešimt metų, ir štai ši vakarą aš vis dar skelbiu tą Žinią. Ir Ji pasklido po visą pasaulį, ir aš džiaugiuosi, sugrįžęs ši vakarą į savo gimtąjį miestą, kad atstovauti šiam Viešpačiui Jėzui Kristui, kurį aš tebemyliu visa savo širdimi. Kiekvieną dieną Jis darosi vis mielesnis, nei buvo dieną prieš tai. Aš niekada nė trupučio nepakeičiau savo Mokymo. Kuo aš pradėjau, tuo aš vis dar tikiu ir ši vakarą. Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Taigi, aš turiu Žinią, už kurią aš esu atsakingas.

²⁷ Kai Žinia tik prasidėjo, žinoma, tai buvo, visi; meldėsi už ligonius, dideli ženklai, nuostabūs darbai ir stebuklai. Tai prasidėjo, ypač pas sekmininkus, visuotinis išgydymo kampanijų prabudimas, kuris apėmė visą pasaulį. Jau ištisus penkiolika metų, aš spėju, vyksta prabudimai ant kiekvienos kalvos, dega prabudimo ugnys. Tiesiog milijonai žmonių priėmė Kristų kaip

savo Gelbėtoją, per tą vieną pavedimą. Nuo ten, tai įkvėpė Oral Robertą ir kitus, ir taip toliau, ir toliau, išplito visur.

²⁸ Po to, sekmininkų bažnyčia guli savo mirusiame nuosmukyje, kaip tai buvo tuomet. Ši vakarą, mano troškimas ir mano ketinimai - vėl pažadinti tą bažnyčia, artėjančiam Viešpaties Jėzaus Atejimui. Aš turėjau sudrausti tai. Aš turiu sudrausti nuodėmę, kokia ji bebūtų. Aš nepriskiriu tai kokiai nors denominacijai. Aš turiu Žinią.

²⁹ Taigi, sunku patekti į bažnyčia, dėl paramos, kaip ir mūsų Viešpačiui Jėzui, kadangi tai Jis; tai ne aš. Bet kai Jis iš pradžių pamokslavo ir gydė ligonius, prikėlė mirusius, apvalė raupsuotuosius ir išvarinėjo demonus, visi norėjo Jo. Bet atėjo laikas, kai po ženkle visada seka Žinia, kadangi ženklas turi balsa.

³⁰ Bet kai vieną dieną Jis atsisėdo ir tarė: „Aš ir Mano Tėvas esame Viena“, tai buvo daugiau, nei jie galėjo pakelti. Tai buvo taip pat, kai Jis pasakė: „Jeigu nevalgysite Žmogaus Sūnaus kūno ir negersite Jo Kraujo, jūs neturėsite savyje Gyvenimo“.

³¹ „Kaip?“ Na, gydytojai ir protingai maštantys žmonės būtų pasakę: „Šis Vyras yra žmogus vampyras, bandantis jus priversti valgyti Jo kūną ir gerti Jo Kraują“. Jis niekada to nepaaiškino. Jis tiesiog pasakė tai.

³² Ir ši vakarą per susirinkimą, jūs galbūt išgirsite dalykų, kurie bus tiesiog pasakyti. Galbūt mes negalėsime paaiškinti. Bet, atminkite, Jėzus Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Mes tuo tikime.

³³ Taigi, mes neturime laiko per daug kalbėti, kadangi mes čia turime tam tikrą laiką, kad pradėtume ir tam tikrą laiką, kad išeitume. Mes norėtume pagerbti mokyklos tarybą, kuri suderino dėl mūsų tą laiką, ir mes padarysime viską, kad galėtume įvykdyti tai.

³⁴ Atminkite, kad bet kuriuo metu, kai nusidėjėlis nori ateiti pas Kristų, viskas, ką jums reikia padaryti, tai ateiti čia, kur aš pamokslauju, kur dainuojama, kas tai bebūtų, ir tuoj pat atiduoti savo gyvenimą Kristui, likti savo vietoje. Tam mes čia ir esame, kad padėtume jums.

³⁵ Aš noriu pasikalbėti su broliu Vayle, broliu Rober... Borders, ir čia esančiais broliais. Jei...Man įdomu, ar jie negalėtų bažnyčioje, po pietų, ar kokią nors rytą, ar kažkaip, pravesti bažnyčioje instruktazą tiems, kurie siekia Šventosios Dvasios krikšto. Ar tai būtų gerai, broliai? Brolis Nevilas ir jūs visi, kurie galėtumėte ten atvykti, ir brolis Kapsas. Jeigu kas nors nori, kad būtų pravestas instruktazas dėl Šventosios Dvasios krikšto, kodėl jums neatvykus į bažnyčia... Kada būtų geriausia, ryte ar po pietų?

³⁶ [Kažkas sako: „Ryte“—Red.] Ryte, apie dešimtą valandą? Apie dešimtą valandą ryto.

³⁷ Jeigu jūs turite klausimą dėl Mokymo, jeigu jūs turite klausimą dėl Žinios, jei jūs—jei jūs norite, kad jums būtų. . . jums asmeniškai dar niekada nepatarnavo, jūs norite, kad už jus pasimelstų, ar bet ką, ką norite sužinoti iš to pobūdžio, kodėl jums tiesiog neužėjus ten dešimtą valandą ryto ir nesusitikus su šiais vyrais. Ten bus vienas ar keli iš jų, kurie praves instruktažą, pasimels už ligonius, atsakys į klausimus. Tiesiog kaip personalo žmogus, na, jis. . . Jūs tiesiog nueikite pas juos, ir jie mielai jums padės, kuo tik galės.

³⁸ Taigi, prieš mums priartėjant prie Žodžio, mes dar kartą norime prisitarti prie Žodžio Autoriaus. Jūs galite per daug valgyti; jūs galite per daug gerti; jūs galite per daug juoktis; jūs galite per daug vaikščioti; bet maldos niekada nebus per daug. „Aš norėčiau, kad vyrai visur melstųsi, pakeldami šventas rankas be abejonių ar rūstybės“.

Pasimelskime.

³⁹ Brangus Jėzau, Gyvybės Žodžio Autoriau, ir Tu esi tas Žodis, dabar mes iškilmingai artėjame prie Tave, po regėjimo paaiškinimo. Tai, Dieve, Tu man liudytojas, kad tai yra tiesa. Viešpatie Jėzau, aš meldžiu Tave, kad Tu pateptum žodžius šį vakarą, kad išgirstų kiekviena ausis, kuri klausosi Dieviško garso. Ir jei yra tokių, kurie yra čia, ar klausosi kur nors šalyje, jeigu jie nėra pasirengę ir pasiruošę šią valandą, priimti šios valandos iššūkį, Žinią iš Dievo, atgailauti ir būti pasiruošusiems, nes artėja Dievo Karalystė. Mes meldžiame, kad taip ir būtų, šį vakarą, kad jie priimtų šios valandos iššūkį.

⁴⁰ O Dieve, aš meldžiu pagalbos, žinodamas atsakomybę, ir ką tai reiškia, ir kad aš turėsiu atsakyti Teismo Dieną, už viską, ką aš kalbu čia ar kur nors. Padėk man būti visiškai nuoširdžiam, Viešpatie, visame, ką aš darau ar ką aš sakau iš Tavojo Žodžio, kad tai atneštų vaisių. Nes, kaip ir buvo Tavo pavedime: „Tegul šis Žodis neatsitraukia nuo tavo burnos; bet mąstyk apie jį dieną ir naktį, kad laikytumeisi ir vykdytum visa, kas parašyta įstatyme. Tuomet padarysi savo kelią klestintį, ir tuomet tu turėsi gerą pasisekimą. Argi Aš tau neįsakiau? Būk stiprus ir labai drąsus, nes Viešpats, tavo Dievas, yra su tavimi, kad ir kur tu eitum“. Viešpatie Jėzau, padaryk, kad taip ir būtų šį vakarą. Mes meldžiame Jėzaus Vardu. Amen.

⁴¹ Penktadienį ir šeštadienį nuo dešimtos iki dvyliktos bažnyčioje, esančioje tarp 8-osios ir Penn gatvių, bus duodami nurodymai, atsakymai į klausimus dėl mokymo, maldos už ligonius ir kita. Tiesiog ateikite, jeigu jūs turite kokių nors klausimų, ar ko nors, ko jums reikia. Ten bus žmonių, kurie tuo užsiims. Telaimina jus Viešpats.

42 Taigi, pradėdant šio vakaro tarnavimą, aš negaliu nieko kito padaryti, kaip tik pradėti nuo pamokslo. Dėl to mes čia ir esame, štai dėl ko aš ir sugrįžau.

Ir sekmadienio rytą, Viešpačiui leidus, aš noriu pasitikti tą didį dienos iššūkį apie „*Santuoką ir skrybas*“.

43 Dabar, Galatams 40:27, aš noriu perskaityti šiuos Žodžius, Galatams 4:27 iki 31, imtinai.

Nes parašyta: „Džiaukis, nevaisingoji, kuri negimdei; pratrūk ir šauk, nepažinusi gimdymo skausmų: nes apleistoji turi daug vaikų, daugiau negu turinčioji vyrą“.

Na, o mes, broliai, kaip ir buvo Izaokas, esame pažado vaikai.

Bet kaip tuomet tas, kuris gimė pagal kūną, persekiojo tą, kuris gimė pagal Dvasią, taip ir dabar.

Tačiau ką sako Raštas? „Išvaryk vergę ir jos sūnų: nes vergės sūnus nebus paveldėtojas kartu su laisvosios sūnumi“.

Taip tad, broliai, mes esame ne vergės vaikai, bet laisvosios.

44 Viešpats teprideda Savo palaiminimų Jo perskaitytam Žodžiui. Taigi, aš manau, kad aš paimsiu iš čia tokią labai keistą, neįprastą temą. Bet kartais mes randame Dievą tose keistose, neįprastose valandose, neįprastuose būduose, neįprastuose dalykuose, nes Dievas yra neįprastas. Ir tie, kurie tikrai, iš savo širdies tarnauja Jam, tarnauja Jam neįprastu būdu pasaulio dalykams ar būdams. Ši tema vadinasi: „*Sėkla Nėra Paveldėtoja Kartu Su Lukštu*“.

45 Paulius čia kalba apie tiesioginę dviejų Abrahamo sūnų sėklą. Paulius mielai pastato save į poziciją, gimusiojo iš laisvosios.

46 Taigi, mes žinome, kad Abrahamas turėjo du sūnus nuo dviejų skirtingų moterų. Dievas davė jam pažadą iš Saros, tiksliau, per Sarą, gims Sūnus, ir per šį Sūnų pasaulis bus palaimintas. Visos tautos bus palaimintos šiuo Sūnumi. Ir paprastai tikima, ypač tarp žydų, kad tai buvo Izaokas, tačiau tai ne taip. Šis pažadėtasis Abrahamo Sūnus yra Jėzus, ir Jis yra iš Abrahamo, iš pažadėtosios Karališkosios Sėklos. Bet Abrahamas turėjo du sūnus. . .

47 Vienas, iš—iš Hagaros, kuri buvo jo žmonos tarnaitė; miela, graži egiptietė tarnaitė, kurią Abrahamas buvo paėmęs iš Egipto dėl jos, kad būtų jos. . . jo žmonos tarnaitė. Ir Sara, manydama, kad Dievas negalės ištesėti viso, ką Jis pažadėjo, ji liepė Abrahamui paimti Hagarą, savo tarnaitę, ir ją vesti (kur, tais laikais poligamija buvo legali), bei susilaukti vaiko; ir tarsi taip

Dievas buvo suplanavęs, kad ji turės vaiką tik per Hagarą. Bet mes sužinome, kad buvo ne taip.

⁴⁸ Taigi, mes taip pat suprantame, kad Dievas yra tobulas trijuose. Taigi, Dievas yra „tobulas“ *trijuose*. „Malonė“ - yra *penki*. *Septyni* - yra „užbaigtumas,“ kaip ir pasaulis.

Dievas yra tobulas Tėve, Sūnuje, Šventojoje Dvasioje. Tai yra Dievybės tobulumas. Visa - vienas Dievas, trimis pasireiškimais, trejomis savybėmis vienoje tarnystėje, arba trejomis tarnystėmis vienoje Dievybėje.

⁴⁹ Taigi, taip pat yra trys malonės pakopos tobulybėje, Bažnyčiai; išteisinimas, pašventinimas, Šventosios Dvasios krikštas. Tai Naujo Gimimo sudėtis, tiesiog lygiai taip pat, kaip ir natūralus gimimo. Kur, moteriai gimdant vaiką, pirmiausia išeina, vanduo, kraujas, ir tuomet - gyvybė.

Biblijoje pasakyta, Pirmame Jono 5:7, ar 7:5, aš manau, kad taip, sakoma: „Yra trys, liudijantys Danguje: Tėvas, Žodis, - kuris buvo Sūnus, - ir Šventoji Dvasia; šie trys yra Viena. Yra trys, kurie liudija žemėje, - Žodis, - vanduo, kraujas ir Dvasia. Vanduo, kraujas ir Dvasia; šie trys *sutaria* viename“.

⁵⁰ Taigi, Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia -yra Viena. Jūs negalite turėti Tėvo, neturėdami Sūnaus; jūs negalite turėti Sūnaus, neturėdami Šventosios Dvasios. Bet jūs galite būti išteisinti, nebūdami pašventinti; jūs galite būti pašventinti, nebūdami pripildyti Šventąja Dvasia. Mes tai įrodėme, paimdami gamtą.

⁵¹ Taigi, ir daugeliui iš jūsų, galbūt, aš gal esu nepažįstamas. Ir aš—aš neturiu išsilavinimo; esu tikras, kad jūs tai jau supratote. Bet aš mokau provaizdžiais, kaip natūralus yra provaizdis dvasinio.

⁵² Taigi, mes matome, kad tobulume yra trys. Dievas tobulas trijuose, taigi. Ir tai buvo Abrahamo palikuonių tobulume - buvo Izmaelis, Izaokas, Jėzus. Izmaelis gimė iš vergės, Izaokas gimė iš laisvosios, ir abu per lytinį aktą; bet Kristus Jėzus gimė iš mergelės, ne per lytinį aktą.

⁵³ Čia „Sėkla“ - viena, viena Sėkla; ne sėklos, bet viena Sėkla. Tie kiti nebuvo Abrahamo sėkla, kadangi Abrahamo „Sėkla“ buvo jo tikėjimo Sėkla, apie kurią kalbėjo Dievas, ne jo natūrali sėkla. Kadangi, po to kai mirė Sara, Abrahamas vedė kitą moterį ir turėjo septynis sūnus, neskaitant dukterų. Taigi, tai nebuvo Abrahamo sėklos, tai buvo Abrahamo „Sėkla“ - viena. Ir tai buvo Abrahamo tikėjimo Sėkla, nurodanti į Karališkąją Sėklą, kuri turėjo ateiti per Abrahamo tikėjimą; ne Abrahamo natūraliame gyvenime, bet Abrahamo dvasiniame gyvenime; kuris paėmęs viską, kas prieštaravo Dievo Žodžiui, vadino tai, tarsi to nebūtų, ir patikėjo Dievu; priešingai vilčiai, tikėjo viltimi. Tai tikroji Sėkla, apie kurią mes kalbame.

54 Čia mums pateikiamas paveikslas. O! Sėkla prasidėjo, pažado sėkla, prasidėjo šiek tiek suabejojus, abejojant pirminiu pažadu. Matote kaip tai prasideda žemai, abejojant pirminiu pažadu. Dievas pažadėjo Abrahamui, kad per Sarą turės šį vaiką. Bet dabar žiūrėkite, pirmoji Abrahamo sėkla ateina per vergę, Sarai abejojant, kad tai gali įvykti, nes ji buvo sena ir gimdymo amžius buvo praėjęs.

55 Taigi, štai taip prasideda bažnyčia. Taip ji visada prasideda. Jūs pradėdote nuo apačios. Jūs nepradėdote nuo viršaus. Žmogus, bandantis lipti kopėčiomis, jei jis bandys pirma užlipti į viršų, jis nusilauš sau sprandą. Jūs turite pradėti ir statydinti ant to.

Ir čia mes randame Dievo pažado pasireiškimo pradžią, kur per nedidelę abejonę buvo įsiterpta į Dievo programą.

56 Tokiu pat būdu prasidėjo nuodėmė Edeno sode. Štai kaip per nuodėmę prasidėjo mirtis, kai vienas Dievo Žodis buvo neteisingai išaiškintas arba buvo suabejota. Jūs negalite suabejoti ar neteisingai išaiškinti nė vieno Dievo Žodžio, kuris yra „TAIP SAKO VIEŠPATS“, kadangi toks yra kiekvienas Jo Žodis.

57 Ir štai Sara, net ir ta, kuriai buvo duotas pažadas (Sara buvo moteris, kuri yra bažnyčios provaizdis), suabejojo pradine pažadėto Dievo Žodžio programa, ir pasakė: „Tu, Abrahamai, mano vyre, paimek sau šią gražią tarnaitę, gyvenk su ja ir būk jai vyras. Ir Dievas per ją duos šią pažado sėklą, ir aš paimsiu vaiką“. Matote, apeinant tik vieną mažą jotą, pakeitė visą programą.

Todėl, mes turime priimti kiekvieną Dievo Žodį, kaip „TAIP SAKO VIEŠPATS“. Kiekvienas Dievo Žodis yra tiesa.

58 Čia sėkla prasideda šiek tiek suabejojus pažadu. Izaokas, būdamas laisvos ir pažadėtosios moters palikuonis, pagimdė, kaip Paulius bandė paaiškinti čia, Galatams, jam gimė natūrali, pažadėtoji sėkla. Ir toliau jis čia sako, kad vergės vaikai negali būti paveldėtojai kartu su laisvosios vaikais, nes jie yra iš dviejų skirtingų kategorijų.

59 Ir, tai tiesa, netikintysis negali būti paveldėtojas kartu su tikinčiuoju. Jokių būdu. Štai kur šiandien bėda. Jūs negalite priversti, kad denominacinė višta tikėtų kartu su ereliu. Jūs tiesiog negalite to padaryti. Štai kur prasideda bėda. Jūs turite tikėti kiekvienu Dievo Žodžiu. Jūs tiesiog. . . Jūs nepaveldėsite kartu. Nei jūs—jūs prisijungsite prie to; jūs negalite to padaryti. Jūs turite būti ereliu arba višta.

60 Jis negalėjo būti paveldėtoju kartu su Izmaeliu, vergės palikuonimi, iš. . . dėl abejonių. Sarah suabejojo Dievo Žodžiu, kad Dievas galėjo Jį išlaikyti. Atkreipkite dėmesį į Abrahamą! Matote, kur aš dedu pamatą dėl sekmadienio ryto. Abrahamas

tuo neabejojo. Sarah suabejojo tuo; ji buvo ta, kuri suabejojo. Tai ne Adomas suabejojo; tai Ieva suabejojo. Taigi, tuomet mes apie juos sužinosime daugiau, kai pratęsimė tai sekmadienio rytą.

⁶¹ Taip pat ir dvasinis negali būti...natūralus negali paveldėti kartu su dvasiniu. Taip ir Izmaelio vaikai negali būti paveldėtojai kartu su—su Izaoko vaikais, nei kūniški negali būti paveldėtojai kartu su dvasiniais.

⁶² Bažnyčia natūrali; Bažnyčia dvasinė. Yra natūrali bažnyčia, kurią atvaizduoja šios moterys; ir taip pat yra dvasinė Bažnyčia. Taigi, natūrali bažnyčia ir dvasinė Bažnyčia, jos kartu negali būti paveldėtojos. Jos abi yra skirtingos, atskiri laikai; dvi skirtingos, atskiros tautos; po dviem skirtingomis sandoromis.

⁶³ Štai kodėl Paėmimas yra nepaprastas, ir bus tik karališkai Abrahamo Sėklai. Jis negali ateiti per natūralią, kūnišką bažnyčios sėklą. Jis turės ateiti per karališką Dievo Žodžio Sėklą, per Abrahama, karališką Sėklą. Štai kodėl pirma turi būti Paėmimas.

Kadangi, atminkite: „Mes, gyvieji ir pasilikusieji nesutrukdysime, nepralinksime užmigusiųjų. Nes nuskambės Dievo trinitas, mirusieji Kristuje prisikels pirmieji. Mes, gyvieji ir pasilikusieji, būsime pagauti kartu su jais, ir pasitiksime Viešpatį ore“. Atkreipkite dėmesį, ir vėl parašyta: „Ir likę mirusieji neatgijo iki tūkstantmečio pabaigos“.

⁶⁴ Todėl, jie nebus kartu paveldėtojai. Jie nebus kartu Paėmime. Neabejotinai yra natūrali bažnyčia ir dvasinė Bažnyčia; kūniška bažnyčia, dvasinė Bažnyčia. Tuomet, suprantate, čia nėra . . .

⁶⁵ Nėra jokie Teismo karališkai, dvasinei, iš anksto numatytai Abrahamo Sėklai, nes jie yra iš anksto numatyti Amžinam Gyvenimui. Jie priėmė Dievo numatytą Auką; ir ta Auka buvo Kristus, Žodis.

„Todėl dabar nėra jokio pasmerkimo“. Švento Jono 5:24, jeigu jūs norite Rašto vietos. „Todėl dabar nėra pasmerkimo tiems, kurie yra Kristuje Jėzuse“, Romiečiams 8:1, „kurie vaikšto ne pagal kūną, bet pagal Dvasią“, - Romiečiams. 5:24, „kas *klausos* Mano Žodžio“, žodis reiškia „supranta“. Bet kuris girtuoklis, bet kas kitas, gali Jį išgirsti ir nueiti. „Bet kas klauso Mano Žodžio, supranta Mano Žodį ir tiki Tą, kuris Mane siuntė, turi amžiną Gyvenimą, ir nepateks į Teismą; bet yra perėjęs iš mirties į Gyvenimą“. Taip, pone.

Tas, kuriam yra atskleista ši didi Dievo paslaptis, supranta, kad Dievas buvo Kristuje sutaikindamas Save su pasauliu, kad Jis ir Tėvas buvo Viena, kaip Dievas, išpildydamas didingas paslaptis, paima ir pateikia Save, apreiškė žmonijos laikotarpyje, ir žmonių giminėje, ir žmonių draugijoje; apreiškė Savo Žodį tą dieną rytuose, kylant saulei, ir daro tą patį, saulei leidžiantis vakaruose, kad apreiškėtų Save Bažnyčioje Nuotakoje, apreiškėme Žodyje. Suprantate? Tai bus, taip pat. „Tas, kuris

supranta“, tai yra „žino, kad jam buvo apreikšta To, kuris Mane siuntė, turi amžinąjį Gyvenimą ir nepateks į Teismą; bet yra perėjęs iš mirties į Gyvenimą“.

⁶⁶ Natūrali sėkla buvo tik dvasinės Sėklos nešėja. Panašiai kaip stiebas, spurga ir lukštas. Mes tai jau aptarėme anksčiau, kitame pamoksle, bet aš norėčiau šiek tiek apžvelgti tai, arba dar kartą sugrįžti prie to minutėlei.

⁶⁷ Taigi, čia yra trys sėklos etapai, parodantys mums tikrąjį vaizdą, tris natūralios sėklos etapai žemėje. Kaip ir sėkla yra pasėjama, iš jos išauga stiebas, iš jo išauga maži šapeliai; tuomet spurga, po to ant jos atsiranda žiedadulkės; ir tada lukštas; ir tuomet vėl sėkla.

⁶⁸ Stebėkite čia šiuos tobulo palyginimo etapus, ir kaip tai tiksliai veikia provaizdyje, kadangi Dievas yra visos gamtos Autorius. Todėl gamta yra neklystanti, kaip ir Dievas yra neklystantis, nes Jis buvo Tas, Kuris nustatė tokias sąlygas, kad—kad mes galėtume pažvelgti į tai ir suprasti.

⁶⁹ Atkreipkite dėmesį į Hagarą - stiebas, kuris buvo pati pradžia tos išaugančios Sėklos. Taigi, jis visiškai nebuvo panašus į Sėklą. Tai buvo stiebas, kadangi ji buvo vergė, visiškai nebuvo pažadė; nieko bendra su Žodžiu, tik Sėklos pernešėja.

⁷⁰ Atkreipkite dėmesį į Sarah, spurga, kuri turėjo žiedadulkes, ta žydų tauta išaugo iš jos. Iš, iš Sarah, gimė Izaokas; per Izaoką gimė Jokūbas; Jokūbas pagimdė patriarchus; ir per patriarchus gimė tauta.

⁷¹ Marija, mergelės tikėjimas, pagimdė tikrą, dvasinę Sėklą - Žodį, tapusį kūnu. Suprantate?

Trys moterys, trys moterys, per kurias buvo atnešta ši Sėkla. Viena iš jų iš tikrųjų buvo svetimavime, poligamijoje; antra buvo laisvoji; o trečioji iš viso neturėjo jokių lytinių santykių, bet tikėjimu ji patikėjo Dievo Žodžiu. Hagara, Sarah, tiek Sarah, tiek Hagara abi turėjo lytinius santykius; bet Marija buvo mergelė, per pažadėto Dievo Žodžio jėgą. Teisingai.

⁷² Stiebas - Hagara (dvi žmonos), suabejojo pažadu, bet žiūrėkite, ką tai pagimdė. Kai Hagara, antroji Abrahamo žmona, kuri iš tiesų buvo tik žmona sugulovė, bet ji pagimdė vyrą, bet (kokios rūšies tai buvo žmogus?) Biblijoje pasakyta, kad jis buvo „laukinis žmogus“. Lankas buvo jo pragyvenimu, ir joks žmogus negalėjo jo nugalėti. Jis buvo nesutramdomas, negalintis pasikeisti, užkietėjęs. Jo nebuvo galima sutramdyti. Jis buvo laukinis žmogus, kadangi jis buvo priešingas Dievo Žodžiui.

Ir viskas, kas yra priešinga; bet kuris pamokslininkas, bet kuris eilinis narys, bet kuri bažnyčia, kurie yra priešingi Dievo Žodžiui; pagimdys laukinį, svetimaujantį pasaulietiško Holivudo būrį, ir negali pasilikti su nesuterštu Žodžiu, kadangi jie net neištraukti į pažadą. Ne.

⁷³ Sarah, tikroji pažado žmona, būdama spurga, pagimdė romų žmogų. Iš kurio savo ruožtu gimė pažadėtoji tauta, kuri tarnavo Dievui. [Tuščia vieta juostoje—Red.]

Bet, Marija, neturėdama jokio lytinio santykio, bet patikėjo pažadėtoju Žodžiu; kai ji buvo mergelė, nepažinojusi vyro. Ir Viešpaties Angelas susitiko su ja, pasakė: „Sveika, Marija, palaiminta tu tarp moterų, nes Dievas su tavimi“.

⁷⁴ Ir ji paklausė: „Kaip tai įvyks?“ Jis. . . Ji paklausė.

⁷⁵ Angelas atsakė: „Šventoji Dvasia apgaubs tave“.

⁷⁶ To dar niekada nebuvo nė viename laikotarpyje, bet Marija patikėjo Dievu. Ji tarė: „Štai Viešpaties tarnaitė“. Ji patikėjo Žodžiu.

Kaip ji tai turės? Ji žinojo, kad Hagara su Abrahamu susilaukė kūdikio iš lytinio potraukio; ir Sarah su Abrahamu susilaukė kūdikio iš lytinio potraukio, pažado vaiku; vergė ir laisvoji. Bet čia, jos prašoma patikėti. Tai prisidėjimas prie tikėjimo, kuris buvo Abrahame, kuris patikėjo neįmanomam, „Tol, kol tai yra Dievo pasakyma, vadinasi tai yra teisinga“.

⁷⁷ Ji patikėjo Dievu, niekada neklausinėjo. Ji pasakė: „Štai Viešpaties tarnaitė. Nesvarbu, kiek kritikos man teks iškęsti iš pasaulio, tebūnie man pagal Tavo Žodį“. Taip gimė tikroji Sėkla.

⁷⁸ Sarah negalėjo to padaryti, kadangi tai buvo lytinis potraukis. Teisingai. Ir nei Sarah negalėjo, nes tai buvo lytinis potraukis.

Ir bažnyčia negali, esant po sektantiškumu! Tam prireiks mergelės tikėjimo Dievo Žodžiu, įgyvendinant pažadą - pagimdyti vaikus. Sektantiškumas niekada nepagimdys atgimusios Bažnyčios. Jis negali to padaryti. Jis pagimdys kažkokį tai pakaitalą. Jis pagimdys kažką, kas pamėgdžioja Jį, kažką, bandantį būti panašiu į Jį.

Tačiau tikra, iš naujo gimusi Dievo Bažnyčia tiki Dievo Žodžiu, neatsižvelgiant į nieką, nesvarbu, kas tai yra, kadangi ji neužteršta. Visa tai ateina pagal Dievo pažadą.

⁷⁹ Marija, tikroji, pasakė. . . .ne per lytinį potraukį, pasakė: „Tebūnie man pagal Tavo Žodį. Štai Tavo tarnaitė!“

Ir ji pagimdė. Ką ji pagimdė? Ne laukinį žmogų; ne tautą. Bet ji pagimdė Žodį, Patį Dievą, apsireiškusį kūne; amen, tikrąją Dievo Sėklą, kuri apreiškė kiekvieną pažadą, Dievo duotą Biblijoje; be Jo, joks žmogus negali gyventi be Jo.

⁸⁰ Ji buvo tikroji sėkla, ji buvo už ta-. . . Ji buvo lukštas, iš kurio išėjo Grūdas. Taigi, kitos dvi buvo Gyvybės nešėjos, tik kaip natūrali sėkla. Marija. . . Taigi, atminkite, aš pasakiau, kad kitos dvi. . . Taigi, Marija, nepadarykite jos Dievu, kaip kai kurie žmonės bando ją padaryti. Ji nebuvo dievas. Ne, pone. Ji buvo tik

Sėklos nešiotoja, kaip ir kitos; bet, kaip tikėjimas Žodžiu, veda prie tikrojo atvaizdo.

⁸¹ Lygiai kaip bręsta grūdai, ar kviečiai. Jis išauga, stiebas; tuomet atsiranda, žiedadulkės; paskui atsiranda lukštas. Bet kai jūs galvojate, tas lukštas, jeigu jūs neišžiūrėsite, jis atrodo lygiai taip pat, kaip ir tikras kvietys. Bet kai jį atidarote, tikras kvietys yra viduje. Tai vėlgi, yra tik nešėjas.

⁸² Taigi, suprantate, Marija, ne per lytinį potraukį, bet per tikėjimą; kažkas labai panašaus į Tai. Marija nebuvo ta Sėkla. Marija buvo Sėklos nešiotoja.

Jis buvo tikroji, tikėjimo Sėkla, kadangi Dievo Žodis yra per tikėjimą, kurį Jis davė Abrahamui. Ir tik tikėjimas gali duoti tai, ką Dievas pasakė, kad Jis padarys; tikėjimas Jo Žodžiu.

⁸³ Atkreipkite dėmesį, kaip Marija, buvo labai panašu į tikrąjį Dalyką, bet kaip lukštas. Lukštas laiko savyje sėklą ir apsaugo ją, brandiną ją, kol ji subręsta ir gali išstovėti viena. Taip ir šis trečias Bažnyčios periodas (Sekminių) subrendo, laikydamas šį Grūdą, kol ateis laikas atidaryti lukštą. Marija, būdama Kristaus motina, tik kaip inkubatorius.

Jame nebuvo Marijos kraujo; Jame nebuvo žydų kraujo; Jame nebuvo pagonių kraujo. Jame buvo Dievo Kraujas. Dievas sukūrė šį Kraują. Tai negalėjo būti lytiniu potraukiu. Jis nebuvo nei žydas, nei pagonis.

⁸⁴ Kūdikis neturi nė lašelio motinos kraujo. Kraujas ateina iš tėvo. Mes žinome, kad hemoglobino yra vyriškyje.

Kaip ir višta, ji gali padėti kiaušinį, višta gali; bet jeigu ji nebuvo su vyriškos lyties paukščiu - gaidžiu, jis niekada neišsiris. Jis nevaisingas, nors atrodo lygiai kaip tikras apvaisintas kiaušinis. Visa jo prigimtis atrodo lygiai taip pat, bet jame nėra gyvybės.

⁸⁵ Taip yra ir su žmonėmis, kurie išpažįsta Kristų. Daugelis iš jų atrodo kaip krikščionys, bando elgtis kaip krikščionys; bet jūs turite turėti Kristų viduje, kuris yra apreikštas Žodis, arba jūs niekada nesubręsite į tikrą Bibliją tikintį krikščionį. Jame visada bus kažkas denominacinio. Jis negali gyventi, kadangi jame nėra Gyvybės, kad gyventų.

Kiaušinis negali išsiristi, jis supūva tiesiai lizde, jei nebuvo su—su paukščiu patinu.

⁸⁶ Tiesiog kaip bažnyčios nariai. Jūs galite juos myluoti ir pašaukti juos, padaryti juos diakonais ir visa kita, bet jie... jūs turėsite lizdą, pilną supuvusių kiaušinių, jeigu jie nebuvo su Patinu. Teisingai.

⁸⁷ Nešėjas - lukštas, jis puoselėjo Ją. Teisingai. Tuomet Ji, tai yra, pati Sėkla, turi palikti lukštą, arba lukštas turi palikti Sėklą, kad Sėkla atsidurtų Sūnaus Akivaizdoje, ir Ji galėtų subręsti. Viskas yra provaizdyje, mes matote.

⁸⁸ Pažiūrėkite čia dabar, kaip arti ji, šių paskutiniųjų dienų bažnyčia, tampa panaši į Pačią Sėklą. Pažiūrėkite, kaip ši sekmininkų denominacija, kuri iškilo paskutinėmis dienomis, ir mes paaiškinsime tai šiek tiek vėliau, suprantate, kaip jie priartėja taip arti, kad tiesiog atrodo visiškai kaip Sėkla.

Kai lukštas išeina iš kviečio grūdo . . . ar kviečio šapelis, po to, kai žiedadulkės nukrito į ten, antroje pakopoje, ir sukūrė trečią pakopą, kuri yra lukštas. Ir kaip tai . . . Jeigu jūs nesate tikrai atidus stebėtojas, jūs niekada negalėsite pasakyti, ar tai yra tikrasis kviečio grūdas. Kai pasirodo tas pirmas grūdelis, atrodo kaip grūdas, bet jūs atsisėskite ir atidarykite jį, jūs pamatysite, kad ten iš viso nėra jokio grūdo. Vien tik lukštas, grūdo nešiotojas. Taigi, iš jo atsiranda grūdas. Bet atminkite, po to lukšto, daugiau nieko nėra.

Atminkite, kad po Marijos daugiau nebuvo pažadėta Sėkla per moterį, niekur. Ir po Sekminių daugiau nepažadėta jokia denominacija. Tai Paėmimas ir Nuotaka, išeinantys iš ten - Sėkla, vėl akivaizdžiai pasireiškęs Žodis.

⁸⁹ Atkreipkite dėmesį, matote, kaip tai yra panašu. Matas pasakė, Šventojo Mato 24:24 pasakė, kad: „Dvi dvasios paskutinėmis dienomis, - bažnytinių žmonių bažnyčios dvasia ir Nuotakos žmonių Nuotakos Dvasia, - bus taip arti viena kitos, kol tai suklaidintų pačius Išrinktuosius, jei tai būtų įmanoma“. Štai kaip arti.

⁹⁰ Pažvelkite, kaip tai atėjo per stiebą. Taigi, atkreipkite dėmesį, mes čia pateiksime kai kuriuos pavyzdžius.

Liuteris, bažnyčios laikotarpyje pagimdydamas Nuotakos Sėklą - tas pats buvo ir Dvasioje. Liuteris išstojo tik su vienu mažyčiu Sėklos grūdėliu - tai buvo išteisinimas tikėjimu. Jis kaip tik buvo Hagaros provaizdis - stiebas.

Atkreipkite dėmesį, Veslis buvo Saros provaizdis, Filadelfijos, meilės laikotarpis, kuris išaugino spurgą. Tame Veslio laikotarpyje buvo daugiau misionierių nei bet kuriame kitame laikotarpyje, kurį mes turėjome, didingas misionierių laikotarpis Džono Veslio laikais.

⁹¹ Tačiau Sekminės simbolizavo Mariją. Marija - paskutinis Jos etapas, taigi, ji nebuvo Sėkla. Vis dėlto, Sėklos Gyvybė buvo joje, bet Ji dar nebuvo subrendusi. Aš jaučiuosi labai religingas. Gavo . . . Marija gavo sėklą, Ji dar nebuvo subrendusi. Ji buvo ten, bet Ji dar nebuvo subrendusi.

Taip yra ir su mūsų Sekmininkų laikotarpiu, kuriame mes gyvename! Turi išaugti tas vidinis Dievo Žodis, nedenominacinis, už tos denominacinės sferos ribų.

⁹² Liuteris ėjo iki lukšto su savo pirmuoju žodžiu: „Teisusis gyvens tikėjimu“. Veslis turėjo du žodžius: „pašventinimas“, - antras konkretus malonės darbas. Sekmininkai turėjo trečią

žodį: „dovanų atstatymas“. Bet turi pasirodyti visa Sėkla! Matote, kaip jie darė denominacijas iš vieno žodžio ir iš kito žodžio, ir dar iš kito žodžio?

Bet turi būti Kažkas, iš ko negalima padaryti denominacijos; tai Gyvybės pilnatvė, kuri yra ten, turi vėl išreikšti Save Nuotakoje. Po to daugiau nebegali būti jokių bažnyčios laikotarpių. Mes esame pabaigoje, broliai ir seserys. Mes esame čia. Mes atvykome. Ačiū Dievui! Amen. Taigi, mes matome, kad šie dalykai yra visiška tiesa.

⁹³ Vis dėlto mes pastebime, jeigu ji yra spurgelė, arba . . . Veslis yra spurga; tuomet sekmininkai yra lukštas, kas yra sekantis Grūdo augimo etapas. Bet, broli, sese, stiebas nėra Grūdas, nei spurgelė nėra Grūdas, nei lukštas nėra Grūdas; nors kaskart jam bręstant, jis vis labiau panašėja į Grūdą.

⁹⁴ Stiebas nepanašus į grūdą. Tuomet kas išauga? Spurgelė – mažytis svogūnėlis; ji labiau panaši į grūdą nei—nei šapas. Kas išauga toliau? Lukštas; jis laiko grūdą, jis brandina grūdą.

⁹⁵ Taigi, pažvelkite į pažadą, kurį Dievas davė Abrahamui: „tavo Sėkla“, – kalbant dvasine prasme. Kiekvienas iš mūsų tai žino. Jis kalbėjo apie Kristų, ne apie Izaoką; per jo tikėjimo Sėkla.

⁹⁶ Atkreipkite dėmesį, pirmasis buvo iš vergės, visiškai nebuvo panašus į pažadą. Dievas niekada dėl nieko neatsiima Savojo Žodžio. Dievas pasakė, kaip tai įvyks, ir tokiu būdu tai ir įvyks. Tačiau Sarah, būdama bažnyčios atstove – bažnyčios provaizdžiu, tai (ji) sužinojo, tuomet ji pasakė: „Na, manau, tai šiek tiek per daug fenomenalu. Aš net negaliu tuo patikėti, taigi tu nueik pas Hagarą ir paimi ją sau už žmoną“. Suprantate, taigi, tas stiebas visai nebuvo panašus į pažadėtąjį.

Bet kai atėjo iš Saros, dabar, tai atrodė visai neblogai. Tai jau buvo labai panašu į pažadą, bet vis tiek, tai nebuvo tikrasis pažadas. Kadangi Izraelis, Izaoke, nesugebėjo atpažinti tikrosios Sėklos, kai Ji pasirodė. Aleliuja! (Neišeikite; nebėkite. Tai nepakenks jums.) Atmetė Sėklą, nukryžiuvo Jį ir pakabino Jį ant kryžiaus!

⁹⁷ Lygiai, kaip ir Paulius sakė čia: „Argi ne laisvosios sėkla . . . ar ne vergės, persekiojo laisvosios Sėklą?“

Ir taigi, ar ne denominacijos sėkla persekioja tikrąjį Grūdą. Visados turi būti tokiu būdu. Jie nepaveldės kartu. Jie nėra susieti kartu. Tai visiškai du skirtingi pažadai, du skirtingi laikai, ir iš viso tai dvi skirtingos tautos. Viena yra Nuotaka, o kita – bažnyčia. Jų visiškai negalima sulyginti.

⁹⁸ Bet vis dar jie nėra Sėkla, kuri pažadėta, kad bus. Nei buvo Sarah, nei . . . Ir nei Hagara, nei Sarah, ar—ar, nei Marija nebuvo Sėkla.

Marija nebuvo Sėkla. Ji buvo Sėklos nešioja, bet ji subrandino, išnešiojo savo iščiose. Tiesiog kaip ir lukštas, iš savo iščių pagimdė tikrąją Sėklą, bet lukštas nėra Sėkla. Jis tik. . . Jis yra arčiausiai Sėklos. Jis laikė apkabinęs Sėklą.

Grižtant atgal į stiebą, gyvybė yra išsisklaidžiusi po visą stiebą. Ir kai prieinama prie žiedadulkių, tai susieina dar arčiau. Bet kai ateina iki lukšto, jis tiesiog toks pat kaip ir sėkla, ir forma jis beveik kaip sėkla.

Jėzus mums pasakė, kas bus paskutinėmis dienomis: „Bus taip arti, kad tai apgautų net pačius Išrinktuosius, jei įmanoma“, bet tuomet iš ten išeina Sėkla. O lukštas, Gyvybė palieka lukštą. Ir lukštas yra nešėjas, ir būtent tai, kuo buvo mūsų denominacijos - nešiojos; Liuteris, Veslis, sekmininkai. Ir dabar atėjo laikas pasirodyti Sėklai. Atkreipkite dėmesį, atkreipkite dėmesį, tiesiog. . .

⁹⁹ Ji nebuvo Sėkla. Marija nebuvo. Tiesiog lukštas, spurga ir stiebelis, dalies Žodžio nešėjai - ne viso Žodžio! Liuteris turėjo išteisinimą; Veslis - pašventinimą; sekmininkai - dovanų atstatymą. Bet kai atėjo Žodis. . .

Taigi, jie galėjo išreikšti tai, kad, išteisinimas išgelbės žmogų. Jūs tuo tikite? Žinoma, tai buvo Žodžio nešėjas, lygiai taip pat, kaip aš tikiu, kad stiebas yra kviečio dalis. Žinoma, jis yra, bet jis yra nešėjas. Tai nėra Gyvybė.

Tuomet ateina pašventinimas. Kiek iš jūsų tiki pašventinimu? Jūs tikite Biblija, jūs turite tikėti. Žinoma. Taigi, vis dar ne tai; tai šiek tiek panašiau; tai dar du žodžiai.

Bet tuomet ateina Sekminės - dovanų atstatymas. Kalbėjimas kalbomis, jie vadina tai pradiniu Šventosios Dvasios įrodymu. Kalbėjimas kalbomis, jie vadina tai pradiniu įrodymu, kuris pagimdė (ką?) - lukštą, bet jie padarė denominaciją.

Bet kai jūs pradodate sakyti: „Aš ir Mano Tėvas esame Viena“, ir tuos kitus dalykus, tuomet lukštas pasitraukia nuo To. Bet tikrai tikra Nuotaka Bažnyčia pagimdys visą Dievo Žodį, Jo pilnatvėje ir Jo jėgoje, nes Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius.

Atkreipkite dėmesį, Marijos iščiose buvo Sėkla.

¹⁰⁰ Bet kai Sėkla buvo pagimdyta, Ji pasakė: „Aš atėjau vykdyti valios To, kuris Mane siuntė. Aš ir Mano Tėvas esame Viena. Jei Aš nedarau Jo darbų, netikėkite Manimi“. Tai buvo Sėkla. „Kas iš jūsų gali pasmerkti Mane dėl netikėjimo? Ką Biblija pažadėjo, kad Aš padarysiu - Aš tai ir padariau. Dievas tai patvirtino per Mane“, - Jis pasakė. „Kas dabar gali Man pasakyti?“ Suprantate?

Bet, Sėkla Marijoje - lukšte, tai buvo arti To, bet dar nebuvo. Ji vis dar buvo iščiose.

¹⁰¹ Atkreipkite dėmesį, ir Sekmininkų laikotarpyje. Per Liuteronų laikotarpį, per Veslio laikotarpį, tas pats buvo ir per šį Sekmininkų laikotarpį.

Taigi, atkreipkite dėmesį. Bet Septynių Antspaudų atidaryme, Apreiškimo 10, turėjo gimti pilnas Žodis, kad vėl būtų apreikštas ir įrodytas per Dievo Dvasią, pilnoje jėgoje, kaip Tai buvo, kai Jis buvo čia žemėje; apsireikštas tokiu pat būdu, darantis tuos pačius dalykus, kuriuos Jis darė, kai Jis buvo čia žemėje. Amen! Hebrajams 13:8, pasakyta: „Jėzus Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius“.

Švento Luko 17:30, Jėzus pasakė: „Paskutinėmis dienomis, kaip tai buvo Sodomos dienomis, kai žmogaus Sūnus vėl apreikš Save, tai bus tas pats“.

¹⁰² Pasaulis yra Sodomos būklėje. Ir bažnyčia, kartu su juo, įėjo į Sodoma, kaip Lotas ir jo žmona.

Ir aš sakau, kad kažkur šiame pasaulyje yra Išrinktoji Bažnyčia, kuri yra ištraukiama ir patraukiama į šalį nuo tų dalykų, ir Dievo pasireiškimas patraukė Jos dėmesį. Mes esame paskutinėmis dienomis.

¹⁰³ Lukštas perdavė savo Jėgą Sėklai. Ji išėjo; tai buvo geras lukštas, bet jis atitarnavo savo laiką. Suprantate, tai Žodžio Jaunikio - Žodžio Nuotaka!

¹⁰⁴ Natūrali Abrahamo, Izaoko, Jokūbo sėkla, ir... Arba tiksliau, natūrali Izmaelio sėkla, natūrali Izaoko sėkla ir taip toliau, turėjo kristi į žemę, kad išaugintų kitą - išaugintų Jėzų.

Ir taip pat visos kitos, sėklos turi sudžiūti... Aš turiu omenyje, lukštas turi sudžiūti, ir žiedadulkės turi sudžiūti, ir viskas miršta, taigi Sėkla gali išreikšti Save. Tokiu būdu buvo visais laikotarpiais.

¹⁰⁵ Denominacijos buvo Jo dalies nešėjos, dalies, kuri yra Žodis, nes Jis buvo paslėptas nuo išmintingų reformatorių ar... užantspauduotas nuo jų, tol kol pasirodė Erelių laikotarpis. Biblijoje taip pasakyta. Taip, pone. Kadangi, mums yra pažadėta Malachijo 4. Būtent taip, mums pažadėta.

„Jis paslėpė Tai nuo išmintingųjų ir protingųjų akių“.

¹⁰⁶ Kaip mes ką tik peržvelgėme Apreiškimo Knygą, mes sužinojome, kad kiekvienas, visi tie trys pasiuntiniai, tie žvėrys, kurie išėjo; vienas iš jų atitiko Liuterį, kitas tiesiog atitiko kitam, kuris yra jautis, ir įvairūs gyvūnai iš Biblijos; jie nuėjo į išteisinimą, į pašventinimą, net pas sekmininkus. Bet ketvirtas buvo erelis, teisingai, ir per tą laikotarpį Dievas Jį iškelė. Taigi, kad būtų teisinga, tai turi pereiti per tą laikotarpį, taip, pone, išsipildo erelio pažadas iš Malachijo 4.

¹⁰⁷ Jėzus nebuvo iš Marijos, bet atėjo per Mariją, kaip ir Gyvybė per lukštą.

108 Taigi, daugelis iš jūsų ši vakarą čia, puikūs broliai katalikai, ar seserys, galbūt galvojate, kad Marija buvo „Dievo motina“, kaip jūs sakote, kad ji buvo. Kaip ji galėjo būti Dievo motina, ir Dievas neturi nei pradžios, nei pabaigos? Suprantate? Kas tuomet buvo Dievo Tėvas, jeigu ji buvo motina? Suprantate?

Jis buvo jos Kūrėjas, o ne ji buvo Jo kūrėja. Jis sukūrė Save Marijos išciouse, tai ne jos kūriny. Tai buvo Jis, sukūręs pats Save. Jis nebuvo iš jos, bet ji buvo iš Jo. Teisingai. Biblija mus moko, kad: „Visa buvo sukurta per Jį, - suprantate, - ir nieko nebuvo sukurta, išskyrus tai, kas buvo sukurta per Jį“. Taigi, kaip Jis . . . Kaip Jis galėjo turėti motiną, kai Jis Pats buvo Dievas?

109 Taigi, mes čia matome tikrą tikrojo provaizdžio apreiškimą. Trys moterys buvo natūralios sėklos nešiotijos, kol tai nesusiformavo į Jėzų. Kaip Izmaelis negalėjo būti, nes iš tikrųjų jis gimė, kaip mes šiandien sakytume, ne santuokoje, kadangi jis buvo vergės sūnus. Po to pasirodė šiek tiek panašesnis į Jį, į Jėzų, kuris gimė iš Izaoko; bet vis tiek tai buvo ne tas, kadangi jis buvo gimęs per lytinį potraukį tarp Sarah ir Abrahamo. Bet paskui pasirodė Marija, per mergelės gimdymą pagimdė Jėzų Kristų. Teisingai. Dievas, Žodis - tapo kūnu.

110 Taigi, pažvelkite. Buvo trys moterys. Kaip provaizdis, čia buvo trys moterys, bažnyčios. Moteris visada yra bažnyčios provaizdis. Reiškia, trys denominaciniai laikotarpiai - nešiotojai, kurie taip pat turi mirti ir išdžiūti, tiesiog kaip ir lukštas ir kita, kad duotų vietą Sėklai. Sėkla negali būti gera, tiksliau, negali subręsti, kol viskas nesudžiūva, lukštas, stiebas ir lapai. Teisingai. Ji išsiurbia visą Gyvybę, esančią juose; amen; viskas, kas juose buvo, plus dar.

111 Negali to padaryti! Taigi, tai Sėklos laikas, ar Nuotakos laikas. Lukštai yra mirę. Lukštai yra sudžiūvę. Skaistaus Žodžio laikas, nepaliesto. Tai mergelė, atminti, skaistaus Žodžio laikas. Jeigu jūs atiduosite Jį į denominacijos rankas, Jis tikrai nebebus skaistus; kol jus prie Jo prieisite, Jis jau bus žmogaus palietas. Bet Dievo Bažnyčia yra nepaliesta denominacijos. Aleliuja! Tai yra iš mergelės gimęs apreiškimas Dievo Žodis - Jėzus Kristus, tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Aleliuja! Kaip, kaip nuostabu! Aš myliu Jį. Aš tikiu Juo. Aš žinau, kad Tai yra Tiesa. Ji bus nepaliesta. Iš mergelės gimusioje Nuotakoje nebus jokio denominacinio žmogaus palietimo. Ne, pone! Jai yra—Jai yra Dievo įsakyma išeiti iš viso to. „Nelieskite jų nešvarių dalykų, tapsite grifais“.

112 Tiesiog primena man. Anądien, kai aš važiauvau iš Fenikso į Tusoną, iš susirinkimo, Dievo Dvasia atkreipė į kai ką mano dėmesį; kai žmona ir aš važiuojame, kalbėjomės, ir vaikai miegojo automobilio gale, buvo jau vėlu. Atkreipė mano dėmesį į sakalą, ir aš kurį laiką stebėjau tą sakalą ir tyrinėjau jį. Jis yra labai geras šiandieninės bažnyčios provaizdis.

¹¹³ Taigi, sakalas, kaip mes visi žinome, prarado savo, kaip originalaus kūrinio, tapatybę. Būtent taip. Kadaisė jis buvo panašus į erelį, į savo didingesnį brolių; sakalas. Tačiau dabar jis nebekyla į padanges, kad medžiotų savo dangiškąją maną, bet jis tapo suglebęs. Jis daugiau nebeskraidė padangėse. Jis šokinėja ant žemės, kaip grifas; įsitaisto ant telefono stulpo; šokinėja aplink, medžiodamas negyvus triušius. Sakalas nebuvo tam sukurtas. Ne, jis buvo sukurtas, kad būtų panašus į erelį.

Taigi, tai tiesiog kaip bažnyčia. Ji buvo sukurta panaši į erelį. Ji turėtų užimti vietą Danguose. Bet, vietoj to, ji tapo suglebusi. Ji daugiau nebeapakyla į tą dangaus mėlyną nežinomąbę. Ne, pone. Ji priklauso nuo savo pasirinkto šiuolaikinio būdo, nuo švietimo ir teologijos, kažkokioje žmogaus sukurtoje denominacijoje; ieško krūvos negyvų, pusiau supuvusių triušių, kuriuos turėjo kažkas kitas. Teisingai. Šokinėja dabar po žemę, suprantate, štai taip, sakalas. Suprantate, tuo viskas pasakyta.

Erelis nė kiek nepasikeitė. Jis išlieka ereliu.

¹¹⁴ Jis nebesklando padangėse, sakalas, daugiau nebesklando, kad pagautų ten šviežią maną, bet jis priklauso nuo to, ką jis gali rasti jau negyva. Sakalas vargiai. . .sako, jam nepriklauso nusileisti ant žemės. Bet stebėkite tą sakalą šiandien. Važiuojate keliu, jūs matote ant telefono laidų pilna pritūpusių sakalų, žiūrinių, ar gali rasti ką nors—ką nors negyvo, kokią nors dvėselieną. Jis tapo tokiu, kad sparnuose nebeužtenka jėgos, kad skraidyti. Jis. . .Pirmas dalykas, žinote, galų gale jis liks ant žemės, nes jis tapo suglebęs. Jis daugiau nebesinaudoja savo jėga, kurią jam suteikė Dievas.

¹¹⁵ Jo ypatingas atpažinimo požymis buvo – sklandyti padangėse ir stebėti apačią iš viršaus, bet dabar jis atsirado apačioje ir net negali pažvelgti aukštyn. Jo mintys sukasi apie negyvus triušius, ir tai, ką jis gali rasti ant kelio; kokį skunsa, žiurkę ar ką nors, ką pervažiavo. Jis nė erelis, bet jis yra kažkuo panašus.

Lygiai kaip ir bažnyčia, yra priklausoma nuo savo maisto, kad galėtų mokyti ir taip toliau, negyvas maistas, kas jau buvo mirę prieš daugelį metų, per Liuterį, Veslį, ir sekmininkus, ir toliau, jis valgė. Ji žvalgosi atgal į kažkokį žmogaus sukurtą mokymą; užuot skridusi į Dangiškąsias Žodžio vietas, kur: „Viskas įmanoma tiems, kurie tiki“.

¹¹⁶ Jis perėmė grifo įpročius. Tie mirę dalykai buvo palikti grifams, pasauliui. Švietimas ir panašūs dalykai buvo palikti pasauliui, o ne Bažnyčiai. Jis toks suglebęs, kad ne. . .Jis jau nebėra stiprus. Jis negali pakilti į atšiaurias Dangiškąsias vietas, kur: „Viskas įmanoma tiems, kurie tiki“.

Jis atsitraukia ir sako: „Na, daktaras *toks-ir-toks* pasakė. . . Mano denominacija netiki Tuo“. O, jūs atskalūnas sakalas, bijantis pakilti, remiantis Dievo pažadais!

Jūs sakote: „Na, stebuklų dienos praėjo“.

¹¹⁷ Jūs esate suglebęs. Jūs bijote pakelti savo sparnus ir skristi į tolį. Ir pasidarėte per daug suglebę maldos susirinkimui? Ar priėjote iki tiek, kad jūs bijote pasilikti prie altoriaus daugiau nei dešimt minučių?

¹¹⁸ Šokinėjate aplink kaip grifas, maitinatės dvėseliena ant žemės! Taip, pone. Jis per daug suglebęs, jau nebegali pakilti į atšiaurias aukštybes. Šokinėja kaip grifas ir maitinasi grifų maistu. Štai kaip. Teisingai. Iki tol, kol jis pradeda atrodyti kaip grifas. Jis elgiasi kaip grifas. Jis daugiau jau nebe sakalas. Jis labiau panašus į grifą nei į sakalą. Sakalas turi sklandyti; ne tupėti ant telefono stulpo ir žvalgytis negyvo triušio, ir paskui nusileisti ten ir šokinėti ant kelio aukštyn ir žemyn kaip grifas. Suprantate?

¹¹⁹ Maždaug tokiu būdu šiandien elgiasi bažnyčia. „Kokia prasmė man pakilti Ten ir sklandyti, kai aš čia galiu gauti triušių?“ Bet jie yra padvėšę. Jie yra supuvę. Jie užkrėsti. Kadaisė jie buvo geri; taip pat buvo ir liuteronų mokymas, Veslio ir sekmininkų. Kodėl jūs maitinatės kaip grifas? Izraelio vaikams, kai jie keliavo, kiekvieną vakarą iš dangaus krito nauja mana; viskas, kas likdavo, buvo užteršta. Mes kaime sakydavome: „joje atsirasdavo judančios uodegytės“. Šiandien mūsų išgyvenimuose yra per daug šių judančių uodegyčių, mūsų religijos, priklauso nuo to, ką pasakė kažkas kitas, ką pasakė dar kitas, ir: „Pažadas skirtas kitam laikotarpiui“.

¹²⁰ Neseniai pas mane atėjo žmogus, baptistų pamokslininkas, ten, į mano namus, ir pasakė: „Žinote, – pasakė, – aš—aš tik noriu kai kur jus pataisyti“.

Aš paklausiau: „Kame?“

Pasakė: „Jūs šiame laikotarpyje bandote mokyti apaštalu mokymo“. Tarė: „Apaštalu laikotarpis baigėsi“.

¹²¹ Aš paklausiau: „Kada?“ Suprantate? „Aš jums pasakysiu, kada jis prasidėjo, o jūs man pasakykite, kada jis baigėsi“. Aš tariu: „Ar jūs tikite Žodžiu?“

Jis atsakė: „Tikiu“.

¹²² Aš tariu: „Gerai. Taigi, Sekminių Dieną, ar jūs tikite, kad tai, kur prasidėjo apaštalu laikotarpis?“

Jis atsakė: „Tikiu“.

¹²³ Aš pasakiau: „Tuomet, kalbėtojas, Apaštalas Petras, pasakė šiuos žodžius“.

Ir atmintkite, Jėzus pasakė: „Jei kas atims Žodį iš Jos, ar pridės žodį prie Jos, jo dalis bus paimta iš Gyvenimo Knygos“, tai pamokslininkas ar kas nors, kurio vardas yra Knygoje.

Aš tariu: „Petras pasakė: „Atgailaukite, kiekvienas iš jūsų ir pasikrikštykite Jėzaus Kristaus Vardu nuodėmių atleidimui, ir jūs gausite Šventosios Dvasios dovaną. Nes pažadas yra jums,

jūsų vaikams ir tiems, kurie yra toli, tiek, kiek tik Viešpats, mūsų Dievas, pašauks. Kada tai baigėsi? Tai visada buvo“.

Tai krūvelė sakalų, kurie tapo grifais, ir šokinėja aplink prie kažkokios dvėsėlienos, kuri buvo papjauta dėl jų kitame laikotarpyje. Teisingai. Daugiau jau nebe šviežia mana iš Dangaus. Jie nenori jos. Jie ne. . . Jie negali surengti maldos susirinkimo. Jau daugiau nebe ereliai; suglebę, nebeturintys stiprybės; tiesiog šokinėja aplink.

¹²⁴ Taip ir mūsų šiuolaikinė denominacija, priklausoma nuo išsilavinimo pagal kažkokią žmogaus sukurtą teologiją, kad paaiškintų visus šiuos Dalykus, ir jie priima tai. Jie nenori priimti Žodžio, kur pasakya: „Jėzus Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius“. Jie nenori priimti Malachijo 4. Ir nenori priimti šių kitų pažadų, susijusių su šia diena, ir pasakytų, apie bažnyčios laikotarpius. Kaip pranašas pasakė: „Vakaro metu bus Šviesa“, jie To nepriima. Jie nori šokinėti aplink tai, ką prieš šimtą metų papjovė kažkokia sekmininkų organizacija, valgydami pusiau supuvusią maną. Teisingai. Tai nieko gero.

¹²⁵ Atkreipkite dėmesį, bažnyčia tokia kūniška, maitinasi pasaulietiškais nešvarumais, negyvais pasaulio dalykais, tiesiog kaip ir grifas. Bažnyčios politika, jie neleidžia Šventajai Dvasiai pasiūsti žmogaus į bažnyčią; jie turi politikuoti ir žiūrėti, ar denominacija priims jį ar ne. Teisingai. Jie yra kaip pasaulis. Jie rengiasi kaip pasaulis. Jie atrodo kaip pasaulis. Jie elgiasi kaip pasaulis. Jie yra grifai, kaip pašaulis. Jie yra tingūs, minkštakūniai, einantys į kompromisus. Štai viskas ir pasakya.

Ar jūs kada nors matėte erelį, einantį į kompromisą? Ne, pone. Jame nėra jokių kompromisų. Taip ir pas tikrą krikščionį. Jis nėra minkštakūnis. Jis medžios tol, kol ras Tai. Amen. Taip, pone. Jis suras sau Mėsos. Jis nori šviežios Manos. Jis nusileis ten ir kas tol, kol jis suras Ją. Jis skris vis aukščiau ir aukščiau. Jeigu nieko nėra šiame slėnyje, jis pakils šiek tiek aukščiau. Kuo aukščiau jis pakyla, tuo daugiau jis mato. Taigi laikas šių dienų ereliams pradėti skraidyti aukščiau, įsigilinti į Dievo pažadus, gyventi ne grifų maistu, kuris buvo užmuštas prieš daugelį metų; pasitraukite nuo to.

¹²⁶ Politikai, balsuoja už ir balsuoja prieš, sakydami *ta, ana* ar *kita*, ir Šventoji Dvasia bažnyčioje nebeturi daugiau jokių pirmumo teisių. Daugiau jokių maldos susirinkimų, daugiau nesikankina dėl Dievo, kad išpildytų Jo Žodį! Daugiau nebetiki, kad Žodis vis dar yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius! Jie tiesiog tapo grifais, susikūrė denominacija, išrašė savo vardą į knygą; ir tapo tingūs ir minkštakūniai, ir sėdi ten įsitaisę, džiaugdamiesi kažkokia negyva skerdiena. Ir, tuomet, turėtų būti sakalas, kuris yra artimas brolis ereliui, pranašui, kuris atnešė tikrąjį Žodį ir apreiškė Jį.

¹²⁷ Remiasi pusiau supuvusia, žmogaus sukurta teologija. Iš kur jis ją gauna? Kažkokiam žmogaus sukurta sekmadieninės mokyklos programos lape, kur kažkoks ugdytojas, užmušė jam, dar ten, kažkokioje seminarijoje, sakydamas jam, kad: „Stebuklą dienos praėjo. Nebuvo tokio dalyko kaip Šventosios Dvasios krikštas. Visa Tai yra nesąmonė“. Jūs norite man pasakyti, kad erelis valgys tai? Jis negalėtų to padaryti. Ne, pone.

¹²⁸ Nei krikščionis, negalėtų valgyti tos negyvos dvėselienos iš senų denominacijų mokymų ir kitokių dalykų. Jie nori Dievo Žodžio, šviežio, šios valandos pažado. Liuterio dienomis Dievas pažadėjo triušius. Kitų dienomis Jis žadėjo kitus dalykus. Bet dabar Jis pažadėjo mums gausų, sotų Maistą, pilną septynių patiekalų Meniu, nes visi septyni antspaudai yra atverti, ir viskas yra paruošta Dievo Žodžiui, tiems, kurie gali priimti! . . . ? . . .

¹²⁹ Sakalai, šokinėja kaip grifai. O, tai bent! Pagalvokite apie tai, kaip svarbu, kas—kas per valanda. Kaip sakalas jau daugiau nebepanašus į sakalą, taip ir bažnyčia jau seniai prarado savo panašumą, kaip mažesnis (paukštis) erelio brolio - Dievo pranašų.

Kadaise buvo nešėjai tikrojo žodžio - išteisinimo; tuomet tapo nešėjais - pašventinimo; tada tapo nešėjais - Šventosios Dvasios krikšto, dovanų atstatymo. Bet tuomet, kai Jis eina toliau: ir vis sugrįžta, bando kažką valgyti, praeitos dienos maną, ji supuvusi, ji netinkama.

Tikras šių dienų erelis žino, kad tai buvo gerai. Bet mes turime tai, plius, kol Jėzus Kristus nebus apreikštas Savo galybės pilnatvėje, kaip Jis ir pažadėjo, kad bus šią paskutinę dieną.

¹³⁰ Dabar ji yra sausas lukštas. Ji praėjo; Dievo Dvasia praėjo per ją, tai tiesa. Ir nebus, ji nebus paveldėtoja kartu su įrodytu Sėklos Žodžiu. Ji tikrai nebus. Jos nebus Paėmime. Ji bus bažnyčios narė, galbūt ateis per antrąjį prisikėlimą, bus teisiama pagal tai, ką ji girdėjo.

Jeigu jūs esate čia šį vakarą, ir esate tik bažnyčios narys, koks bus jūsų teismas, kai mes visi turėsime stoti ir liudyti, kad jūs girdėjote Tiesą? Suprantate?

Ji daugiau nebeskrenda į dangaus mėlynę, į nežinomybę, į antgamtiškumą, kur Jėgos ir aukštybės, kur Dievo Amžinojo Žodžio pažadai tampa įmanomi, „viskas - tiems, kurie tiki“. Ji nepatikės Tuo, - ji pasakė. Ji atsitūpė tiesiai ant telefono laido ir pasakė: „Mano denominacija sako, kad triušiai irgi gerai“. Nors juose yra lervų, bet vis dėlto: „Jie yra geri“, - suprantate. Ji pasitiki tu.

¹³¹ Sekmininkai yra tarsi jos denominacijos grifo sesuo, sėdinti dabar didelėse „bedievių pasitarimų vietose“, žinoma, klausosi savo pasaulietišku, politinių galvų, maitinančių ją grifu maistu - negyvais triušiais, kažkuo, kas praėjo prieš penkiasdešimt metų. Tokia yra sekmininkų bažnyčios būklė. O, tai bent!

¹³² Tiesiog kaip ir Sarah, bandė įgyvendinti antgamtinį pažadą per—per pasirinktą Hagarą, taip ir bažnyčia, bandydama įgyvendinti prabudimą. Mūsų didys evangelistai šiandien visose šalyse: „Prabudimas mūsų laike! Prabudimas mūsų laike! Visi jūs, metodistai, baptistai, sekmininkai visi susirinkite kartu“. Kaip jūs galite turėti šviežios Manos prabudimą ant seno, negyvo grifų maisto? Kaip jūs galite turėti tai, prabudimą mūsų laikais?

Prabudimas bus toks nedidelis, jog jie niekada nesužinos, kad tai kada nors įvyko.

¹³³ Sekmininkai pasakė: „O, įvyks didingas dalykas“.

Tai vyksta, ir jie to nežino. Suprantate, štai ir viskas. Suprantate? Taip, pone. „Nes kur yra Skerdiena, ten susirinks ereliai“, - tiesiog tikra kaip ir pasaulis. Suprantate? Štai kas Joje sakoma. Kas yra Skerdiena? Žodis. Jis yra Žodis, Skerdiena - Kristus! „Kristus jumyse“, - tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Kaip Tai tikra!

¹³⁴ Sarah stengėsi, kad visi pažadai būtų išpildyti, suprantate, didingame... kaip bažnyčia šiandien, „didingame mūsų laikų prabudime“, - (kuo?) iškreiptu pažadu. Kaip jūs ruošiatės tai padaryti, kai Dievas niekada nelaimino organizacijų?

Jis niekada nenaudojo organizacijos. Kai ateidavo žinia ir jie organizuodavosi, tai ten ir mirdavo. Aš metu iššukį bet kuriam istorikui, kad parodytų man, kur ji kada nors vėl iškilo. Ji mirė tiesiai ten ir pasiliko ten. Dievas tiesiog perėjo iš tos nešėjos į kita; tiesiai iš liuteronų - į metodistus; iš metodistų - į sekmininkus; dabar Jis perėjo iš sekmininkų - į Sėklą.

¹³⁵ Kadangi tai turi būti Sėkla. Jūs negalite nugalėti gamtos. Nėra nieko kito, kas galėtų įvykti - tik Sėkla, taigi Sėkla pati Save išreiškė. Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius; tas pats Ugnies Stulpas, rodantis tuos pačius ženklus, ta pati Jėga, tas pats Dievas, tie patys stebuklai, tas pats dalykas, tiesiog tiksliai įrodė Žodį ir Bibliją. Jis tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Jis veda, ši vakarą. Dieve, padėk mums pamatyti Tai ir patikėti Tuo! Be abejo!

¹³⁶ Suprantate, Sarah, bažnyčia, pasirinko Hagarą. Tai nesuveikė. Argi ne? Ne. Jos pasirinkta grupė nesuveiks ir šiandien. Doktorai, Filosofijos Doktorai ir Teisės Doktorai, to nepadarys. Visiems nešėjams nepavyko.

Liuteriui nepavyko, kaip ir Hagarai. Ką padarė Hagara? Hagara atidavė savo sūnų į kitos moters glėbį (ar taip?), kad užaugintų jos vaiką. Hagara tai ir padarė; atidavė savo sūnų, savo vienintelį sūnų į kitos moters (ne jo motinos) glėbį, kad jį užaugintų. Lygiai tą patį padarė Liuteris, kai jis atidavė savo sūnų, išteisinimą, kad juo užsiimtų denominacija, būtent taip, kad jį užaugintų.

¹³⁷ Vesliui nepavyko, taip pat kaip ir Sarai, suabejojusiai antgamtiniu Gimimu, kas yra Šventosios Dvasios krikštas, kaip Sarah padarė prie ažuolo. Kai Vesliui buvo pristatytas antgamtiškumas, kai prasidėjo Sekmininkų laikotarpis, ir Vesliui buvo pristatytas kalbėjimas kalbomis ir visa Tai, jie juokėsi ir šaipėsi iš To. Visi jūs, Kristaus Bažnyčia, ir jūs, taip vadinamieji, ir jūs, baptistai, ir presbiterijonai, visi jūs, pasukote savo nosį nuo To, ir pasitraukėte nuo To. Teisingai. Ką tu padarai, Vesli? Tu pardavei savo vaiką organizacijai, ir jis mirė, pražuvo. Būtent taip.

¹³⁸ Bet Žodis, tikras Žodis nuėjo tiesiai toliau. Jis nepasiliko toje organizacijoje. Jis nuėjo tiesiai pas sekmininkus ir pasiėmė su tuo dar daugiau. Tai buvo jau labiau subrendęs Sūnus, kaip ir Sėkla, kuri krito į iščias; ir, po kurio laiko, pas Jį atsirado stuburas, paskui turėjo plaučius, ir turėjo galvą bei kojas.

Po kurio laiko Jis pasiekė vietą, kur Jis gimė. Teisingai. Taigi, štai kaip ir Bažnyčia subrendo, tokiu pat būdu.

¹³⁹ Veslis suabejojo lygiai taip pat, kaip Sarah prie medžio. Ji pasakė: . . . Kai Viešpaties Angelas, Žmogus, apsirengęs kaip . . . Arba Angelas, tai buvo Pats Dievas. Elohimas, apsirengęs kaip žmogus, stovėjo ten su dulkėmis ant Jo drabužių, ir pasakė, kad Jis davė pažadą; po to, kai Sarah buvo devyniasdešimt metų, ir Abrahamui - šimtas.

Sarah nusijuokė savyje ir tarė: „Kaip tai gali būti, kai Abrahamas ir aš neturėjome, - na, mes nebuvome kaip jauni žmonės, šeimyniniuose santykiuose, galbūt jau dvidešimt metų“. Jai buvo beveik šimtas metų. Pasakė: „Aš turėsiu malonumą su savo viešpačiu, aš sena, ir jis taip pat senas? Ir jo gyvybės srovė apmirusi, ir mano iščios išdžiūvusios. Mano krūtinė sunyko, pieno gyslos išnyko. Kaip aš galėčiau jį turėti?“

¹⁴⁰ Dievas tarė: „Aš jį pažadėjau. Jis vis tiek gims!“

¹⁴¹ Taip pat ir Veslis. „Kaip mes galime priimti jų kalbėjimą kalbomis, Dievišką išgydymą ir kitus dalykus. Šiandien tai ne dėl mūsų“.

¹⁴² Dievas pasakė: „Aš pažadėjau: „Paskutinėmis dienomis Aš išliesiu Savo Dvasią ant kiekvieno kūno““. Jis pažadėjo tai padaryti, ir Jis, bet kuriuo atveju, nuėjo ir padarė tai. Ir Veslio bažnyčia, su visomis tomis mažomis seserimis žiedadulkėmis, baptistais, presbiterionais, Kristaus bažnyčia, ir nazariečiais, Šventumo Piligrimais, Jungtiniais broliais ir kitais, iškart mirė tame. O Bažnyčia judėjo toliau.

Dabar, ką padarė Sekmininkai? Organizavosi, kaip ir lukštas. Jie padarė tą patį. Jie susiorganizavo karu, įsitaisė kaip lukštas. Teisingai.

¹⁴³ Sekmininkai buvo kaip Marija. [Tuščia vieta juostoje—Red.] . . . sekminių šventėje, pažvelkite, ką padarė Marija. Ką

Marija padarė ne taip? Kartą per sekminių šventę ji susidūrė su būriu aukštų pareigūnų, su kunigais. Kai, jos Sūnus, ji niekur negalėjo Jo rasti. Ir ji sugrįžo atgal, trijų dienų kelionėje.

Ji buvo Jį palikusi. Kaip ir šiuolaikinė bažnyčia šiandien, maždaug tris kartus po penkis, arba dvidešimt penkis, bažnyčia paliko, maždaug prieš penkiasdešimt metų, ar septyniasdešimt penkis.

¹⁴⁴ Paliko Jį sekminių šventėje. Marija sugrįžo atgal su Juozapu, po trijų dienų, ieškojo Jo. Ji ieškojo Jo; negalėjo Jo rasti.

Ji surado Jį. Ką ji surado? Ji rado Jį šventykloje, diskutuojanti su kunigais apie Dievo Žodį. Ir tiesiai priešais tuos kunigus, tuos vertus pagarbos, Marija pasidavė. Ji padarė būtent tai, ko ji neturėjo daryti.

Vadinate ją „Dievu; Dievo motina“? Motina turėtų turėti daugiau išminties nei jos sūnus.

Ir ji pasakė: „Tavo tėvas ir aš ašarodami ieškojome Tavęs, dieną ir naktį“. Hm! „Tavo tėvas ir aš“, – teigdama kad gimimas nebuvo antgamtinis, kad Juozapas buvo Jėzaus tėvas. Ji paneigė antgamtinį gimimą.

Sekmininkai paėmė kalbėjimą kalbomis. Jie paneigė Žodžio Gimimą. Būtent tai jie ir padarė. Jie paims tiek daug iš Jo, bet nepaims likusios Jo dalies. Jie paneigė Žodžio Gimimą, kaip tai padarė Marija. Bet, žiūrėkite, po To daugiau nebebus jokių organizacijų.

¹⁴⁵ Stebėkite Patį Žodį, taigi, dvylikos metų amžiaus, dar tik mažutėlis, ten lukšte, Jis pasakė: „Argi nežinote, kad Aš turiu būti Savo Tėvo reikaluose?“ Žodis tiesiai ten pataisė bažnyčią.

¹⁴⁶ „Dėl ko jūs visa tai darote? Jūs žinote, kad negalite *to* daryti. Mes uždarysime savo duris; mes neįleisime jūsų į vidų“.

¹⁴⁷ „Argi jūs nežinote, kad Aš turiu būti Savo Tėvo reikaluose?“ Suprantate? Žinoma, žinoma, tikras antgamtiškumas!

¹⁴⁸ Kaip apkerėta, ji tiesiog pareiškė, kad Jis yra Juozapo sūnus, paprastas žmogus. Arba, kaip padarė Sekmininkai, tiesiog teigė, kad Jis yra „vienas iš trijų“. Fju! Aš žinau, kad skaudu, „vienas iš trijų“. Bet Jis buvo visi trys - Viename. Jis nebuvo vienas iš trijų. Bet Sekmininkai: „O taip, Jis yra Tėvo ir Šventosios Dvasios Sūnus, tuomet . . .“ O, tai bent!

Bet tikrai tikras Žodis kalba tiesiai ir sako: „Nėra trijų. Yra tik vienas“. [Tuščia vieta juostoje—Red.] Amen. Jūs nepažįstate Dievo Žodžio? Padarykite tai ne tris; bet Vieną.

¹⁴⁹ Atkreipkite dėmesį, kad po šio nešėjo lukšto, daugiau nebus nešėjų, motiniškų bažnyčių, denominacijų.

¹⁵⁰ Kadangi po lukšto daugiau nieko nelieka, bet tik Grūdas. Ar ne taip? Tai turi būti Grūdas. Jis turi būti tokios pat rūšies, koks krito į žemę, Jėzus Kristus tas pats vakar, šiandien ir per amžius,

Dvasia nužengia ant Nuotakos, kad darytų tuos pačius dalykus, kuriuos Jis darė. Suprantate? Tai vėl Grūdo atkūrimas.

¹⁵¹ Žodis, dar jaunas, bet kalbėjo už Save: „Ir nežinote, kad Aš turiu būti Savo Tėvo reikaluose?“ Hm!

¹⁵² Štai kur dabar yra Žinios paslaptis, tiesiog tiksliai: „Tėvo reikaluose“. Kas yra Tėvo reikalai?

Kaip galvojate, koks buvo Tėvo reikalas Jame? Kad išpildytų tai, ką pasakė Izaijas: „Mergelė pastos“. Išpildyti tai, ką dar Izaijas pasakė: „Luošas šokinės kaip elnias“, - ir visi tie dalykai, kurie turi įvykti. Kaip Mozė pasakė: „Viešpats, jūsų Dievas, iškels tarp jūsų Pranašą, panašų į mane“. Tai buvo Tėvo reikalai - išpildyti tą Žodį.

Na, jei tai perėjo per stiebus tų natūralių moterų; kaip tuomet dėl šių stiebų tų dvasinių, moterų bažnyčių? Bažnyčios reiškia moterys, tiksliau *moterys* reiškia „bažnyčias“. Ar taip?

Tuomet kas tai dabar yra? „Mes turime būti Tėvo reikaluose“, atsakytų Kvietys, Grūdas. Taip, pone. Ką jis turi daryti? Įrodyti Malachijo 4, įrodyti Luko 17:30, įrodyti Hebrajams 13:8, įrodyti Švento Jono 14:12, įrodyti visą Jo Žodį. Įrodyti Hebrajams, aš turiu omenyje . . . Apreiškimo 10-ą skyrių, Septynių Antspaudų atidengimą, ir Dievo paslaptis; net iki gyvatės sėklos ir visa, bus apreikšta; santuoka ir skyrybos bei visas kitas paslaptis, paslėptas po stulpais visus tuos metus, nuo teologų ir taip toliau, bet dabar atėjo valanda. Tai yra Tėvo reikalai.

Manote, kad jie priims Tai? Jie nori būti verti pagarbos, ir sako: „Mūsų denominacija Šito mūsų nemoko“. Bet Biblija moko. Teisingai.

¹⁵³ Dievas patvirtina, kad Tai tiesa. Žinoma, Tai išsipildo šiame laikotarpyje, kai Septyni Antspaudai . . . Arba, tiesiog įrodo, kad denominacijos buvo tik nešėjos, tai dar vienas iš Tėvo reikalų - įrodyti. Ir dabar Tėvo reikalas yra parodyti jums, kad tos denominacijos yra ne Jo. Tai žmonių sukurtos sistemos, paneigiančios Žodį. Teisingai. Atkreipkite dėmesį.

Jūs sakote: „Na, Marija, mer- . . . didinga mergelė!“

¹⁵⁴ Prie kryžiaus Jis niekada nevadino jos „motina“. Jis vadino ją „moteriške“ nešiotja, ne motina. Suprantate? Tiesa, ji buvo Žodžio nešiotja, bet ji nebuvo Žodis. Jis buvo Žodis. O, taip.

¹⁵⁵ Taip pat atkreipkite dėmesį, ji nebuvo sutapatinta su Juo prisikėlime. Jis mirė ir vėl prisikėlė, kadangi Jis buvo Žodis. Ji buvo tik nešiotja. Ji mirė, ir tebėra kape. Teisingai. Taigi, ji buvo tik nešiotja, ne Jo motina, ne Dievas. Ji buvo tik nešiotja, kaip ir bažnyčios. Teisingai. Parodo, kad ji buvo tik nešiotja, o ne Žodis.

¹⁵⁶ Užbaikime, pasakant štai ką. O, sekmininkų sakalai, šokinėjantys aplink kaip grifai, dalyvaujantys pasaulyje, tiesiog

kaip ir likusieji tai daro, „turintys dievobaimingumo pavidalą kurio pakanka, kad suklaidintų pačius Išrinktuosius, jei tai įmanoma, bet atmetantys jo Jėgą“, kaip čia sako pranašas. Puikus pavyzdys to, ką Dievo Žodis pasakė, kad tai bus paskutinėmis dienomis, Laodikėjos bažnyčios laikotarpyje, „nuoga, akla, nelaiminga, vargšė, apgailėtina, ir to nežino; tvirtinanti, kad ji yra didelė ir visko pertekusi: „man nieko nereikia“. Ir nežino, kad ji pasikeitė iš šakalo, panašaus brolio į pranašą, kad tiksliai laikytųsi Dievo Žodžio; ji tapo grifu ir maitina savo žmones negyvais bažnytiniiais triušiais. Būtent taip. Pabuskite! Tai bent! Fju! Kaip jūs tikėtės būti sutapatinti arba būti paveldėtojai su ereliais, kai tokie dalykai vyksta šią didžią valandą, kai Paėmimas visai arti?

¹⁵⁷ O, krikščioni, o, tikintysis, jeigu jūs buvote dalinai tikintis, lankėte susirinkimus kurį tai laiką (ar jūs?), mes turime čia kai ką, ką, aš tikiu, Viešpats norėtų, jog jūs žinotumėte.

Jau vėlu; aš negaliu eiti toliau. Aš turiu užbaigti, ir galbūt pabaigsiu rytoj vakare. Bet pažvelkite, tiesiog minutėlei palenkime savo galvas.

¹⁵⁸ Aš nenoriu, kad jūs kreiptumėte dėmesį į tai, kokią gramatiką aš vartoju, bet aš noriu, kad jūs tiesiog minutėlei atkreiptumėte dėmesį į tai, ką aš pasakiau. Esu tikras, tai pakankamai aišku, kad jūs galėtumėte suprasti, jei to norite. Jeigu jūs esate čia ši vakarą ir jūs neturite šio išgyvenimo . . .

Aš nesakau. . . Jūs sakote: „Aš šokau Dvasioje, šokinėjau aplinkui“. Taip, sakalai daro tą patį, tiesiog kaip ir varnos bei grifai. Aš ne to klausiu.

Ką jūs valgote? Iš kur jūs gaunate savo kasdienį maistą? Iš kur jūs maitinatės, iš Dievo Žodžio ar iš kažkokios senos skerdienos, kuri buvo naudota prieš daugelį metų? Ar jūsų išgyvenimas, net ir ši vakarą, siejasi su kažkuo, ką jūs išgyvenote prieš daugelį metų; ar tai yra šviežia ir nauja ši vakarą, nauja Mana, kuri ką tik nukrito iš Dangaus, ir jūs maitinate Ja savo sielą, laukdami rytojaus, kažko tinkamo ir geresnio? Jeigu pas jus taip nėra, dabar su palenktomis galvomis ir užmerktomis akimis, ir palenktomis savo širdimis, užduokite sau šį nuoširdų klausimą. Ir ne man, bet Dievui, ar jūs pakeltumėte savo ranką paliudydami, kad taip sakote: „Dieve, paveik mano sielą ir mano dvasią, kad aš galėčiau maitintis vien tik Dievo Žodžiu“. Ar jūs pakeltumėte savo ranką ir pasakytumėte. . . Telaimina jus Dievas. Telaimina jus Dievas.

¹⁵⁹ Aš tiesiog nežinau, kiek tiksliai čia yra, ši vakarą. Aš esu labai prastas minios vertintojas, bet sakyčiau, kad bent trečdalis, ar daugiau, pakėlė savo rankas, kad jie norėtų, jog jų sielos būtų paveiktos. Prisiminkime dabar maldoje, kai mes palenkiame savo galvas.

¹⁶⁰ Brangus Dieve, aš esu atsakingas tik už Žodžio pasakymą. Ir šiais nedidukais, paprastais palyginimais, nedideliais provaizdžiais, žmonės mato, kad vienas nebus paveldėtojas kartu su kitu. Ir mes žinome, kad paskutinėmis dienomis bus žmonių, kurie bus paimti į Dangų, o kai kurie iš jų bus čia, kai ateis Jėzus. Ir mes laukiame Jo ateinančio, netgi ši vakarą.

¹⁶¹ Ir aš galvoju apie trisdešimt, maždaug prieš trisdešimt ar trisdešimt trejus metus, klūpoju čia gal tokiu pat vakaro laiku, apie devintą trisdešimt ar dešimtą valandą, meldžiausi už tėvą, kuris buvo prarastas. Ši vakarą, Viešpatie, aš meldžiuosi už daugelį tėvų, daugelį motinų, brolių ir sesių. Ar Tu nepasigailėtum, brangus Dieve? Jau per vėlu mano tėvui ką nors padaryti; jis perėjo anapus šio gyvenimo ribos. Ir netrukus, Viešpatie, mes visi pereisime tą kelią. Aš taip pat turėsiu pereiti. Kiekvienas čia esantis vyras ir moteris, vaikinai ar mergina, turi pereiti tuo keliu. Ir mes būsime atsakingi už tai, ką mes darome su Dievo Žodžiu.

¹⁶² Koks menkas atrodė tas žmogus, Dovydo akyse, kai jis spjaudėsi ant jo! Pagalvojus, kokie menki bus tie žmonės kurie spjaudė ant Jėzaus - Žodžio, kai Jis vėl sugrįš, ir tie, kurie Jį perdūrė. Kaip menkai jausis žmonės, kurie galės išeiti iš čia ir matydamį netgi... netgi ne tik kažkokiuose didinguose graikiškuose žodžiuose ir taip toliau, bet ir paprastoje gamtoje, per kurią mus moko Dievas Kūrėjas; galintys matyti Žodžio nešėjus ir matyti Patį Žodį, ir žinoti, kokią valandą mes gyvename, ir pjūties metas jau čia pat.

¹⁶³ Brangus Dieve, neleisk mums nusigręžti nuo Jo, dėl kokių tai pasaulio kvailysčių, bet leisk mums šį vakarą priimti Jį visa savo širdimi. Viešpatie, sukurk manyje gerą dvasią, Gyvybės Dvasią, kad aš tikėčiau visais Tavo Žodžiais ir priimčiau Jėzų Žodį, tą patį vakar, šiandien ir per amžius, ir patikėčiau šiandien ta dalimi, kuri yra skirta šiam laikotarpiui. Suteik tai, Viešpatie. Aš prašau to Jėzaus Vardu.

¹⁶⁴ Ir dabar aš paprašysiu kiekvieno iš jūsų, kadangi jūs esate čia ir galvojate apie tai, tikrai nuoširdžiai. Mes neturime bažnyčios, prie kurios jūs galėtumėte prisijungti. Mes turime baseiną ten apačioje, kuriame galite būti pakrikštyti, „Tiek kiek patikėjo, buvo pakrikštyti“, - jeigu jūs dar niekada nebuvote pakrikštyti krikščioniškuoju krikštu. Tai nereiškia apšlakstymo, užpylimo; tai reiškia panardinimą. Ne Tėvo, Sūnaus, Šventosios Dvasios titulu, bet „Jėzaus Kristaus“ Vardu, kaip ir buvo pakrikštyta visa bažnyčia, kol Katalikų bažnyčia 303 m. įvedė tris dievus ir tris krikšto formas, trejybės titulus. Jeigu jūs dar to neturėjote, rytoj dešimtą valandą ryto ten, jūsų laukia drabužiai ir daiktai.

¹⁶⁵ Ar neateitumėte ir neprisijungtumėte prie Jėzaus Kristaus, ne prie mūsų. Mes neturime bažnyčios čia, kuri galėtų jums pasirūpinti. Eikite į bet kurią bažnyčią, į kurią norite, iš kurios

jūs esate atvykę, bet, prašau, tikėkite šiuo Žodžiu. Ar jūs tikite tuo? Pasakykite: „Amen“. [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Telaimina jus Dievas. Te jūs padarysite. . .

¹⁶⁶ Jeigu yra kas nors, kuo mes galime jums padėti, mes esame čia, kad tai padarytume.

¹⁶⁷ Taigi, aš žinau, kad čia yra sergančių. Mūsų laikas, skirtas maldos eilei šį vakarą, pradingo. Galbūt vis dėlto sulauksime. Aš noriu, kad kiekvienas iš jūsų kai ką padarytumėte dėl manęs. Jūs sėdite prie ko nors šalia; uždėkite ant to asmens savo rankas.

Ir, be abejonės, jūs dedate ranką ant erelio, galbūt erelio, kuris maitinosi kažkur tai, kažkokiu grifų maistu; susirgo nuo jo. Jie daugiau nebenori jo. Jie nori išeiti iš to. Jiems atsibodo visa tai. Sėdėjo čia šį vakarą ir matė, ką iš tikrųjų valgo ereliai - Žodį, ir turi gyvą Kristų, gyvenantį tarp jų, parodantį Save gyvą, tą patį vakar, šiandien ir per amžius. Jie nenori būti paveldėtojais kartu su lukštais; jie bus sudeginti. Visi šiaudai ir visa kita turi būti sudeginti. Atkliaujama kombainas, kad išmuštų Kviečius. Jūs norite būti Kviečiu.

¹⁶⁸ Kai kurie iš jų serga, kai kurie iš jų serga fiziškai. Aš noriu, ereli, kad pasimelstum. Melskitės už savo brolių, seserį erelį ten, kaip aš melsiuosi už jus čia. Te Dievo Dvasia nužengia ant jūsų.

¹⁶⁹ Atminkite, aš duodu jums Erelio Maistą - Dievo pažadą. Jis Savo pranašus vadina „ereliais“. Jis Save vadina „Ėreliu“, Jis yra Jehova Erelis. Ir kol esate uždėję rankas vienas ant kito, melskitės už juos.

¹⁷⁰ Mūsų Dangiškasis Tėve, Tavo Žodis pasakė, kad paskutinis Tavo pavedimas, kurį Tu davei Savo Bažnyčiai, buvo: „Eikite į visą pasaulį ir pamokslaukite Evangeliją“, bendri įsakymai: „tas, kuris tiki ir yra pakrikštijamas, bus išgelbėtas; tas, kuris netiki, bus pasmerktas. Šie ženklai lydės tuos, kurie tiki; Mano Vardu jie išvarinės demonus; jie kalbės naujomis kalbomis; jeigu jie išgertų ką nors mirtino, tai jiems nepakenks; jeigu jie ims gyvates, jos jiems nepakenks; ir jeigu jie dės rankas ant ligonių, šie pasveiks“.

O Jahova Erelis, pamaitink šį vakarą Savo mažuosius šiuo Žodžiu, Viešpatie. Jie turi poreikių. Tai maistas, kurio jiems reikia. Tai, ko jiems ir reikia, kad žinotų, kas yra Maistas, kas yra „TAIP SAKO VIEŠPATS“.

¹⁷¹ Tu pažadėjai, jeigu jie dės rankas vienas ant kito, kad jie pasveiks. O Viešpatie Dieve, paimk iš mūsų dabar visas abejones ir grifų idėjas. Ir mes iškilmingai maitinsimės Erelio Maistu - Dievo Žodžiu.

¹⁷² Tegul kiekviena netyra dvasia, kuri yra šiuose žmonėse, kiekviena abejonės dvasia, kiekviena baimės dvasia, kiekvienas denominacinis išikibimas, kiekvienas įprotis, kiekviena liga, kiekviena negalia, esanti tarp žmonių - pasitraukia. Jėzaus

Kristaus Vardu, tegul tai išaina iš šios žmonių grupės. Ir tegul nuo šios valandos jie būna laisvi, kad jie galėtų valgyti Erelio Maistą, kurį, mes tikime, Tu atsiūsi mums per savaitę, Viešpatie, atidarydamas tuos Antspaudus ir parodydamas mums tas paslaptis, kurios buvo paslėptos nuo pasaulio sukūrimo, kaip Tu esi pažadėjęs. Jie yra Tavo, Tėve. Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

¹⁷³ Visi, kurie tikite ir priimate, atsistokite ir sakykite: „Aš tikiu. Aš priimu. Tai, ką Dievas man yra pažadėjęs, aš priimu“. [Susirinkimas pakyla su pritarimo balsu—Red.]

Telaimina jus Viešpats. Tai nuostabu. Visi atsistoję! Tai gerai.

Akordą „*Aš Myliu Jį*“. Tuomet sugiedokime Jam šį himną: „Aš myliu Jį, aš myliu Jį, nes Jis pirmas pamilo mane“. Visi kartu dabar.

Aš myliu Jį,

Jei taip, pakelkime savo rankas.

Aš myliu Jį

Nes Jis pirmas pamilo mane

Ir išpirko man išgelbėjimą

ant Kalvarijos medžio.

¹⁷⁴ O, argi Jis nėra nuostabus? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Paspauskime vieni kitiems rankas. Broli Erelī, tiesiog pasisuk, sese, paspauškite vienas kitam rankas, kai mes tai dainuojame.

Aš myliu Jį. . .

Broli Erelī! Broli Erelī! Broli Erelī, tarnaujantys Žodžiui! Čarli, kaip jūs? Telaimina jus Dievas, broli. Malonu jus matyti! Telaimina jus Dievas, broli. Telaimina jus Dievas, Broli ereli. Telaimina jus Dievas.

Ant Kalvarijos medžio.

Vėl pakelkime į Jį rankas.

Aš myliu Jį, aš myliu Jį

Nes Jis pirmas pamilo. . .

Ir Jis padarė jus ereliu!

Ir išpirko man išgelbėjimą

Ant Kalvarijos medžio.

¹⁷⁵ Kaip jūs sužinosite, kaip pasaulis sužinos, kad jūs mylite Jėzų? Kai mes mylėsime vienas kitą. Štai kaip pasaulis. . . Suprantate, Dievas mato jūsų tikėjimą; pasaulis mato jūsų veiksmus. Dabar mylėkite vienas kitą. Būkite malonūs vieni kitiems. Kalbėkitės vieni su kitais. Būkite kantrūs vieni kitiems.

Ir bet kokie kiti nurodymai, kuriuos mes galime duoti, krikštas, siekimas Šventosios Dvasios. . . Mes čia neturime

patalpų, kur galėtume tai daryti, jūs suprantate. Kvietimas prie altoriaus, jei Dievas įtikino jus, kad Tai teisinga, kad Jėzus Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius, ir jūs norite prisijungti prie Jo, eikite ir būkite pakrikštytas rytoj Jo Vardu. Ten bus žmonių, kurie duos jums nurodymus. Viskas, kuo mes galime jums padėti, mes tai padarysime.

Aš Jį myliu, aš Jį myliu

Jūs, kurie dabar prisijungę telefonais, Tusone, visoje Kalifornijoje, ten rytuose, pakelkite savo rankas, esantys toli...?... Šlovinkite Jį!

Išpirko man išgelbėjimą

(Kas ruošiasi paleisti? Perduodu broliui Nevilui...?...)
Dabar, iki rytojaus vakaro, aš perduodu jus broliui Nevilui, mūsų pastoriui.

SĖKLA NĖRA PAVELDĖTOJA KARTU SU LUKŠTU LIT65-0218
(The Seed Is Not Heir With The Shuck)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba ketvirtadienio vakarą, 1965 m. vasario mėn. 18 d. „Parkview“ jaunimo vidurinėje mokykloje, Džefersonvilyje, Indiana, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ Irašų.

LITHUANIAN

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org